Revista bimestral de Montblanc

el foradot de montblanc

Núm. 62
Setembre-octubre de 2010
Preu 3 €

Acte central de l'homenatge tributat a monsenyor Joan Martí Alanis, bisbe de la Seu d'Urgell, antic director del col·legi Nostra Senyora de la Mercè de Montblanc

Necessites un despatx?
Vols crear una cooperativa?

CONCACTIVA

amplia les seves instal·lacions i serveis

T'hi esperem!

C. De Daroca,1 43400 Montblanc
Tel. 977861338 e-mail. peconomica@concadebarbera.cat
www.concactiva.cat
www.serviconca.org

Consell Comarcal de la Conca de Barberà

Unió Europea
Fons social europeu
L'FSE inverteix en el teu futur

concactiva

Generalitat de Catalunya
Departament de Treball

COOP El futur és cooperatiu | ECONOMIA COOPERATIVA

Col·laboradors

Col·laboradors d'El Foradot *durant el 2010* (per ordre alfabètic)

Amorós Òdena. Brigid
Andreu Gil, Pepita
Andreu, Sergi
Anglès Querol, Sussana
Arenas Prat, Joan Maria
Badia Batalla, Francesc
Balauder Miró, Enric
Batalla, Marc
Bayona Cardona,Vicenç
Bayona Tur, Josep
Cano Gaviria, Ricardo
Castellvi Tàrrega, Josep M.
Civit Mateu, Josep
Civit Porta, Isabel
Contijoch Casanovas, Josep M.
Contijoch Miquel, Eduard
Melcior Casanoves
Esqué Ribera, Domingo
Felip Sanchez, Jaume
Fuguet Sans, Joan
Gistàs, Francesc Xavier
Grau Puig, Josep M.
Jaume Masalles Ferré
Jàvega Bernat, Neus
Jàvega Bulló, Josep-Pau
Lentini, Rosa
Lluís Noguer Pastó
Magrinyà i Brull, Ramon
Marti Rovira, Núria
Mas Palau, Rafel
Masalles Farré, Jaume
Masalles Ferré, Maties
Moix Cabeza, Josep M.
Moix Maré, Enriqueta
Morant Clanxet, Jordi
Mur, Dra. Encarna
Pallisé Cendrós, Josep
Porta Balanyà, Josep M.
Puig Tàrrech, Roser
Ribera Gassol, Ramon
Rodríguez, Dulce, Dra.
Romeu Farré, Jordi
Salvà Cortès, Jordi
Sánchez-Cid, Enric
Tort i Miret, Josep
Xesc i Mici

Entitats 2009
Adomont
Ajuntament de Montblanc
Casal Montblanquí
Comunitat Poble de Déu
Consell Comarcal
Ajuntament de Montblanc
Consell Comarcal
Arxiu Comarcal
Museu Comarcal
Casal Montblanquí
Adomont
Setmana Medieval St. Jordi

Entrevistes orals
Joan Bulló Gassó

Fotografies
Fotografia Ramper
Francesc Badia Batalla
Maties Masalles Ferré
Jordi Romeu Farré
Joaquim Parés Jové
Enric Sánchez Cid
Joan Fuguet Sans
Neus Jàvega Bulló
Josep M. Contijoch

Redacció i assessors
Josep M. Grau Pujol
Maria Isabel Civit Porta
Rosa M. Pallisé Clofent
Enric Sànchez-Cid
Josep-Pau Jàvega Bulló
Mercè Vallbona Carreras

Coordinador de la revista
Josep M. Contijoch Casanovas

SUMARI

Temes del dia 4

Temporada futbolística 1967-1968
per Josep M. Castellví Tàrrega 5

Homenatge de la vila de Montblanc a Mons. Joan Martí Alanis
per Albert Palacín Artiga 11

Pintors a Rojals
per Gemma Cardellach 14

Ermites troglodites. Ulldemolins
per Enric Sànchez-Cid 16

Els secrets del faraó
per Vicenç Bayona Cardona 20

La carretera
per Maria-Isabel Civit 22

Instruccions agrícoles bàsiques
per Josep Pallisé Cendrós 23

Olé, la marihuana!
per Josep M. Contijoch 26

Associació literària l'Escarritx
per Enriqueta Moix i Maré 29

Aprodisca crea una secció teatral
per Josep M. Grau Pujol 30

Carrer Fra Magí Català
per Neus Jàvega i Josep-Pau Jàvega 32

El quadre de Santa Gertrudis
per Ramon Ribera Gassol 34

Sortides del Club Atlètic Montblanc
per Jordi Romeu Farré 36

Notícies del Consell Comarcal 37

Noticiari Espurna
per Mici i Xesc 38

Àrea de descans
per Marc Batalla 42

Temps recents passats 43

Revista bimestral de Montblanc

el foradot

• **Any V. Núm. 62. Montblanc, setembre-octubre del 2010**

• ***El Foradot***
Recepció d'originals: c/ de Sant Francesc, 48
43400 Montblanc
Tel. i fax: 977 860 007 • A/e: elforadot@hotmail.com

• **Edita:** Imatge-9, SL
• **Dipòsit legal:** T-695-2000
• **Imprimeix:** Arts Gràfiques Requesens
• Editat amb la col·laboració de la Diputació de Tarragona
• Els articles publicats a *El Foradot* expressen solament l'opinió dels seus autors
• **Premi Ventura Gassol 2001 atorgat per la Diputació de Tarragona**

Temes del dia

Un encert

L'oposició va fer escarni a la decisió del president del Govern per donar una quantitat important de diners destinats al foment de la investigació de l'automòbil elèctric. Per favor, senyors, no està bé. Aquest tomb l'ha encertat.

Injeccions sense xeringa

Científics nord-americans han desenvolupat un mètode revolucionari que permet vacunar sense xeringues i sense la necessitat que les injectin personal mèdic especialitzat, segons ha publicat la revista científica *Nature Medicine*. Es tracta d'un pegat que es col·loca a la pell i que servirà per lluitar contra les futures pandèmies. El pegat conté aproximadament un centenar d'agulles microscòpiques fetes de plàstic biodegradable que penetren lleugerament i de forma indolora a la superfície de la pell i es dissolen sense deixar petjada. Les vacunes podran enviar-se fins i tot per correu.

Incultura ianqui

La majoria de gent sap que la indústria vinatera nord-americana té una curiosa manera de classificar els vins pel que fa als colors; per a ells no existeixen els rosats. Simplement els anomenen amb la dualitat gramatical de vins blancs i vermells o rojos. El terme vermell l'aplicaran per allò d'haver exonerat la raça negra durant tants anys; aquesta culpabilitat moral els fa evitar l'adjectiu desventurat. Per aquest motiu, el terme negre desapareix del vocabulari ianqui. Bé, allà ells. Però el que resulta sarcàstic és que aquesta moda l'adoptin països com el nostre amb tanta tradició vinatera. Ho confirma aquell vermut de la prestigiosa marca Yzaguirre, que rere la botella hi ha col·locat el *cartellet* que resa vermut *rojo*. Si us plau vinaters catalans, no feu que de les vostre bodegues surtin vins vermells, ja que el vi negre és el més sa i més nostre.

Vacuna Pentevalent

El diari cubà *Granma* ha publicat que científics cubans han aconseguit barrejar tots els components de la vacuna Pentavalent emprada per combatre cinc malalties: diftèria, tètan, tos ferina, hepatitis B i *haemophilus influenzae* tipus b. Tot plegat en un mateix vial. Si és així, és una solució de tanta transcendència mundial que cal felicitar la medicina cubana.

Catalans forans

Segons la Federació Internacional d'Entitats Catalanes (www.fiecweb.cat), la població catalana resident fora de Catalunya és de 410.000 persones. Aquesta xifra no inclou ni els catalans residents a altres comunitats autònomes de l'Estat espanyol (que segons l'INE eren 200.734 l'any 2008), ni els catalans que han adoptat la nacionalitat del país d'acollida.

Obama

S'ha anunciat als diaris: "Obama dóna suport al projecte d'instal·lar una mesquita a la zona zero de Nova York". Deu ser perquè ell és de religió islàmica, ja que en cas contrari no es comprèn com pot situar-se un símbol mahometà en un lloc on els terroristes àrabs han comès la pitjor mortaldat als Estats Units. La decisió no és patriòtica, per tant, no és estrany que la majoria de nord-americans s'hi oposin.

Evidència

Si la dona té el dret d'avortar, l'avortat no tindrà el dret de néixer... Sí o no?

Curiositat

El mes d'agost d'aquest any 2010 hi va haver 5 diumenges, 5 dilluns i 5 dimarts. Els qui en saben diuen que aquesta circumstància només es produeix cada 823 anys. Esperem, doncs, veure la propera.

VIVES
Perfumeria
Regals
Plaça Major, 14 • Tel. 977 860 495 • MONTBLANC

G
GABINET ASSESSORS
consultoria empresarial
C. Dionís Mestre, 8
43400 Montblanc
Tel. 977 862 681 • 977 863 092
Fax 977 861 811
gassmon@telefonica.net
Pl. Portal, 9
43420 Santa Coloma de Queralt
Tel./fax 977 881 333
Experiència professional - Qualitat de servei

Temporada futbolística 1967-1968

Josep M. Castellví Tàrrega

Primer partit d'inauguració de la zona poliesportiva
Segon ascens a primera regional

El Foradot té la satisfacció de publicar un article de Josep M. Castellví relacionat amb l'esport del futbol del qual la nostra vila en té un gran palmarès. A causa de la seva extensió ens veiem obligats a publicar-lo en tres edicions diferents.

La temporada futbolística 1967-1968 es va caracteritzar per dos fets esportius importants a la nostra vila: el trasllat del camp de futbol de Vilasalba a la Zona Poliesportiva Municipal, situada a la partida de la Canal, i l'ascens per segona vegada a la història del futbol montblanquí a la primera categoria regional catalana.

El camp de Vilasalba fou inaugurat l'any 1950 en un partit de la Festa Major entre el C.D.Montblanch i el C.F. Barcelona amateur. En aquest terreny jugaren els equips montblanquins del C.D. Montblanch (ja en la seva fase final) i van donar dies de glòria els equips de La Mehal-la (1950-1953), F.J. Montblanch (1958-1961) i el C.F. Montblanch (1962-1968). Com equips no federats i de no massa durada també jugaren el Rayo Montblanch (1957), formació de joves estudiants, l'equip juvenil de la Penya Basca de Montblanc (1964), equips d'empreses com els de Fomiba, Sas i Abatavia (Vilaverd), i sense oblidar els encontres entre equips formats pels quintos del reemplaçament de cada any a les tardes del Dijous Sant, com a punt de reunió del joves per fer esport i superar així una tarda festiva sense cinema.

L'elecció dels terrenys de la Canal per part de l'Ajuntament amb la finalitat d'ubicar la Zona Poliesportiva va ser fruit d'un estudi per part de l'Alcaldia i de l'arquitecte municipal per definir la futura expansió urbanística de la vila per les terres de ponent.

Després de laborioses gestions del consistori municipal, es va arribar als acords necessaris amb els propietaris de les finques afectades mitjançant permutes, compres i cessions gratuïtes de les següents finques: Els antics terrenys del camp de futbol a l'hort del Contijoch a la carretera de Lleida-Tarragona, de propietat municipal per la compra amb data 26-5-1953 a la família Mateu i que passaren posteriorment a la família Pedreny (oriünds de Sarral amb negocis d'hostaleria a Andorra), on es construí l'Hotel Ducal.

Aquesta finca fou adequada com a camp de futbol l'any 1923 per l'equip de l'Artesana: l'Atlètic Montblanquí. Va ser utilitzat com a únic camp de futbol de la vila des d'aquella data fins a l'any 1950. L'utilitzaren també el C.D. Montblanc (1929-1933), la Penya Joventut (1933-1936) i, a partir de 1939, va ser utilitzat per l'equip de Eduación y Descanso Montblanch (1939-1940), per un equip de joves d'Acció Catòlica (1941), pel C.D. Montblanch en la seva segona i més reeixida etapa (1943-1950) i per la Joventut Deportiva Montblanc La Penya (1946-1948).

- El camp de futbol de Vilasalba on s'edificà el nou Col·legi de les Germanes Carmelites.
- El solar on s'ubicà la caserna de la Guàrdia Civil a la carretera de Vilaverd. Primerament, el quarter havia d'anar als terrenys de l'hort del Contijoch, però com a conseqüència de les fructíferes gestions de l'Alcaldia a Madrid davant de la Direcció General del Cos, es canvià al lloc actual.
- L'antic col·legi de les Germanes Carmelites a la Plaça del General Castellví.
- Una casa al costat de l'hospital de Santa Magdalena, de propietat municipal, que serví com a permuta al propietari del solar on s'ubicà la caserna de la Guàrdia Civil.
- Una cessió gratuïta de 18.000 m² de terrenys per part del montblanquí Josep M. Tosas Esplugas. Com agraïment, se li donà el seu nom a un carrer de la mateixa zona urbanística.
- Les compres de 7000 m² de finques rústiques a diversos propietaris de la zona de la Canal, tot per completar la superfície total aproximada de 25.000 m² que ocupà la nova Zona Poliesportiva Municipal.
- El projecte de la Zona Poliesportiva fou dissenyat per l'enginyer industrial de la Diputació de Tarragona Enric Ventosa Serra. Tenia un pressupost d'execució material del conjunt de les instal·lacions de 9.213.474,69 pessetes i s'havia de desenvolupar en diverses fases, segons les partides següents expressades en pessetes:

Camp de futbol: 2.499.231, 88
Pista de bàsquet: 269.153,75
Piscina: 1.131.497,30
Pista de tennis: 786.910,50
Urbanització: 3.320.831,40
Obres de terres: 1.185.849,85

Aquest complex esportiu estava format per un camp de futbol de 105x70 m, dues piscines (una de 25x12 m i l'altra de 10x7,5 m.junt amb una de més petita de molt poca profunditat en forma de ronyó per infants), una pista d'atletisme circumdant el camp de futbol, camps de bàsquet, pista de patinatge i altres activitats esportives, vestuaris i altres edificacions per les diverses seccions dels diferents clubs.

Com a referència de les dimensions del terreny de joc del camp de futbol direm que el Camp Nou del F.C. Barcelona té unes dimensions de 105x72 m.

El corresponsal montblanquí de la publicació vallenca *Juventud* del 24 de febrer de 1968 especificava la situació pressupostària i les gestions per la cobertura de les diferents partides. La primera fase incloïa el camp de futbol amb un pressupost d'1.650.000 pessetes i les instal·lacions de les piscines, vestuaris, etc. per 1.200.000 pessetes, és a dir, un total de 2.850.000 pessetes pressupostades. S'havia aconseguit una subvenció a fons perdut d'1.200.000 pessetes concedida per la *Junta Provincial de Educación Física y Deportes*, gràcies a la decisió conjunta del Govern Civil i la Diputació de Tarragona. Es feien gestions davant del delegat nacional d'*Educación Física y Deportes*, Juan Antonio Samaranch Torelló, amb la finalitat que a través de la seva mediació la Federació Catalana de Futbol presidida per Pablo Porta concedís una subvenció de 500.000 pessetes. És evident que amb aquestes aportacions oficials no s'arribava a cobrir el pressupost final indicat. La diferència s'havia de cobrir amb aportacions d'empreses i famílies montblanquines.

En tots els camps de futbol que s'han tingut a Montblanc (*la Batadora, Riu dels Ròssecs, les Eres d'en Catau, l'hort d'en Pujadas, l'hort d'en Contijoch i Vilasalba)* s'havia comtat amb la col·laboració necessària dels vilatans per aconseguir la transformació de la finca en terreny per jugar a futbol o per fer les posteriors millores. Aquesta ajuda dels vilatans es feia a través d'esdevenir membres de les juntes directives dels diferents clubs o bé fer-se simples simpatitzants. A la Zona Poliesportiva es va produir el cas excepcional que la participació montblanquina al projecte va ser de tot el poble, sense exclusions. La col·laboració fou de forma monetària o bé amb el treball personal i/o aportant la seva maquinària, eines, carros o altres vehicles de transport. Més de mil montblanquins hi van participar.

Com a primer pas, l'Ajuntament de Montblanc va fer una carta al mes de febrer de 1968 comunicant a cada família montblanquina la necessitat de la seva col·laboració per dur a terme les inversions en aquesta gran obra esportiva. Aquesta s'establia de forma pecuniària, a raó de 1.400 pessetes per família, o bé amb l'aportació del treball personal de veïns barons entre 18 i 55 anys durant 7 dies a escollir, i que era quantificat en 200 pessetes per jornada laboral. A la mateixa carta s'acompanyava un qüestionari en el qual s'havia d'especificar, en cas d'acceptació, el tipus de col·laboració a escollir.

Posteriorment, l'alcalde va considerar oportú reunir diàriament grups de 20 montblanquins a l'Ajuntament per explicar-los personalment el detall dels treballs i de la necessitat de la seva participació perquè el projecte arribés a bon fi. Com a cas anecdòtic, direm que solament un montblanquí va ser refractari a participar-hi, si bé pocs dies després va rectificar la decisió comunicant a l'alcalde el canvi d'opinió per col·laborar amb el seu treball.

Com a encarregat per dirigir l'obra fou nomenat el montblanquí Josep M. Iborra Font, contractista d'obres president del Club de Futbol Montblanc. Iniciades les obres d'aplanament de terrenys, el dia 27 de febrer de l'any 1968 el governador civil de la província Rafael Fernández Martínez va realitzar una visita a la vila per conèixer l'estat dels treballs, després d'aterrar en un helicòpter procedent de la base aèria de Reus.

Fou rebut per les autoritats locals i pels nens i nenes de les Escoles Nacionals. En aquesta jornada

es procedí a la col·locació simbòlica de la primera pedra.

Més endavant, amb data 1 d'agost de 1969 i en un estat més avançat de les obres, va visitar les instal·lacions la personalitat política esportiva nacional més important del moment, Juan A. Samaranch.

Els esforços fets per part de les autoritats del consistori municipal encapçalats per l'alcalde Josep Gomis Martí i per la resta de montblanquins van veure satisfets els desitjos de millora de les instal·lacions esportives amb la inauguració oficial del camp de futbol amb data 9 d'agost de 1969. Els dies 28 i 29 de juny del 1970 es procedí a l'obertura de les piscines, després de ser aprovat per part de l'Ajuntament les normes reguladores i el funcionament en la sessió del dia 18 del mateix mes.

Amb data 27-2-1968 el governador civil Rafael Fernández Martínez visità Montblanc per

conèixer l'estat de les obres de la Zona Poliesportiva. La instantània reflexa l'arribada amb helicòpter procedent de la base aèria de Reus. Era la primera vegada que a Montblanc hi arribava aquest tipus d'aparell.

27-2-1968. Acte previ a la col·locació de la primera pedra per part del governador civil, Rafael Fernández Martínez, acompanyat per l'alcalde Josep Gomis Martí. Podem veure a la foto, entre altres: Josep M. Tosas Esplugas, Javier

RAMPER
FOTÒGRAFS

- Reportatges professionals foto/video.
- Fotografies d'estudi Digitals i amb nous efectes al gust del usuari.
- Revelats i copies en 1 hora
- Tecnologia digital avançada.
- Marcs a mida etc...

MONTBLANC
Tel. i Fax 977 86 07 23
C. Major, 38

L'EXPERIÈNCIA I LA PROFESSIONALITAT ENS AVALEN

HUGUET MASDEU

CORREDORIA D'ASSEGURANCES

GRADUAT SOCIAL

ASSESSORIA LABORAL I FISCAL

GESTIÓ IMMOBILIÀRIA

C. Major, 74 - 43400 Montblanc
Tel. 977 860 074 • Fax 977 862 083

Ollé Solanes, Josep Barrios Figuerola, Sebastià Pedrol Martí, Joan Jornet Altarriba, Ildefons Casasola, Martí Lluell, Joan Rovira Magdaleno, Antonio Pallerola Tosas, Marian Martínez Martí, d'esquena a l'esquerra, Josep M. Iborra Font i Josep Roca Rosell (agutzil).

1-8-1969. El delegat nacional d'esports Juan Antonio Samarach rep les explicacions de la situació pressupostària de les obres de la Zona Poliesportiva per part de l'alcalde de la vila, acompanyat d'autoritats locals i provincials. A la foto podem veure també: Antoni Pallerola, Teófilo Cabrerizo, Josep Creus Ferrando, (delegat provincial d'esports), i al fons l'empleat de l'Ajuntament Joan Roca, entre altres.

Aquest nou projecte esportiu, juntament amb qualsevol notícia relacionada amb la nostra vila, se seguia des de l'Havana amb tot l'interès, tal com recull el curiós escrit d'una montblanquina a la publicació *Joventut* del dia 23 de març de 1968, signat per Maria de la Serra i versificat per Joan Baldrich. Aquest últim era Joan Baldrich Llort, popular *recader* montblanquí, pare del fotògraf Vicenç Baldrich Sabaté. Quant a l'autora de l'escrit, no hem pogut arribar a conèixer el seus cognoms.

CORREU DE L'HAVANA

Benvolgut Sr. Director:
No es cap carta al vent
Tan sols prego un favor
Que no es gaire corrent

Jo sóc una noia,
filla de Montblanc
-millor dit-senyora
(perquè ja sóc gran)

Resideixo a l'Havana,
Al carrer Sant Lluc,
I em plau cada setmana
rebre la Joventut.

Les informacions de Montblanc
estan tan ben expressades
que, com m'agraden tant!
Les llegeixo moltes vegades.

Cada setmana hi ha noves
que ens porten molta alegria,
doncs boi parlen toters
d'engrandiment de la Vila.

Si vós fos tan amable
ens podria fer saber
de què fa el reportatge,
son nom complert i verdader.

Aquest alcalde tan noble
que per Montblanc ha fet tan de bé,
informin si es fill del poble
o bé si es foraster.

També m'hauria de dir,
aproximat els anys que té,
si és casat o fadrí,
el nom no cal, que ja el sé.

El que m'ha fet més il·lusió
i una gran alegria,
ha estat la construcció de la poliesportiva.

Li dono moltes mercès,
oferint-li de bona gana,
el meu piset modest
carrer Sant Lluc, 10. L'Havana.

Maria de la Serra.
Per la versificació: Joan Baldrich

Les inquietuds de la compatrícia arrelada a l'illa caribenya pot ser una mostra dels qui, distanciats de la

seva terra, seguien vivint fortament qualsevol notícia montblanquina. Aquesta circumstància l'aprofitem per recordar a dos montblanquins (de naixement o amb arrels), que establerts a Cuba formen part de la nostra història esportiva per les seves iniciatives: Josep Folch Piñol i Josep M. Queralt Vallvé.

L'any 1905, el montblanquí Josep Folch Piñol (nascut a la nostra vila l'any 1885 i mort a l'Havana l'any 1953), va fundar un dels primers equips de futbol a l'Havana amb el nom de *Club Catalònia* (després transformat amb el nom de *Club Deportivo Hispano Americano*), és a dir, nou anys abans de la creació del primer equip montblanquí: l'Sport Club Conca de Barberà (1914).

Entre els anys 1922 i 1923, el cubà de família montblanquina Josep M. Queralt Vallvé va traslladar-se a treballar a Montblanc a la fàbrica de pastes del seu parent Francesc Molas (empresa fundada l'any 1879). Jugà a la nostra vila com a porter del F.C. Montblanquí (l'equip de la Joventut Nacionalista-Els Catalans). És una persona molt recordada per les seves actuacions futbolístiques i per als joves que al llarg dels anys 50 participaven a l'estiu a les classes matinals de gimnàstica a la terrassa del Casal Montblanquí. Aquesta activitat també la va desenvolupar a Cuba ja que disposava del títol de professor d'educació física.

Passant a la història esportiva del C.F. Montblanc, direm que jugà per primera vegada a la primera categoria regional a la temporada 1966-1967. La va acabar amb el descens de categoria ocupant l'últim lloc de la classificació. Fou una experiència notable, i malgrat la voluntat posada en cada partit per part dels jugadors del C.F. Montblanc, l'èxit del triomf va somriure poques vegades a causa de la categoria superior de la majoria dels equips que formaven el grup.

D'aquesta temporada 1966-1967, hem de dir que per un error a la transcripció de documents al llibre *Història dels cinquanta primers anys del futbol a Montblanc (1914-1966)* del mateix autor d'aquest article, es deia que la Presidència en aquesta temporada l'ocupava Josep M. Iborra Font, quan veritablement ho era Jaume Cartañá Sigró, d'acord amb la composició de la Junta Directiva sortida de la Junta General de socis del 25 de maig de 1966, reflectida a la documentació existent a l'Arxiu Nacional de Catalunya corresponent al fons de la Federació Catalana de Futbol:

President: Jaume Cartañá Sigró. Vicepresident: Domingo Esqué Ribera. Vicepresident segon: Josep M. Iborra Font. Vicepresident tercer: Sebastià Pedrol Martí. Tresorer: Josep Torrelles Pedrol. Comptador: Javier Cortés Moix. Secretari: Maties Sanahuja Roselló. Vocals: Joan Pocarull Vives, Alejandro Cardona Miró, Feliu Blavi Martí, Joan Iborra Font i Joan Rovira Grau.

Feta aquesta rectificació, direm que el descens de categoria no va suposar l'enfonsament anímic dels directius que la van viure, sinó tot el contrari. Immediatament van preparar la nova temporada amb fixatges nous per reforçar la base de l'equip format pels jugadors locals i comarcans. Veritablement, a la temporada 1967-1968 els directius van encertar amb les noves in-

corporacions a l'equip i van aconseguir aglutinar un conjunt que es recorda com un dels grups que millor futbol han fet, formant un equip sòlid en defensa, creador de joc al mig del camp i una davantera golejadora, amb un entrenador exigent però ben dotat de psicologia per tractar els jugadors.

Com a mostra del bon joc que realitzava l'equip, copiem la crònica de Joan Olivés, corresponsal de *Joventut*, del partit del 24 de setembre de 1967.

Montblanc-Jesús y María: 6-1

Hablando sinceramente, todos los hinchas del Montblanc creían en la victoria de éste, pero no por este tanteo tan abultado.

Salen los locales y se tantean las fuerzas para llegar a los 6 minutos y entre un malentendido de Carulla y Vega, se aprovecha Barberá marcando el que había de ser el único tanto de los visitantes. El Montblanc se anima y, a los 11 muinutos, Castellví, en uno de sus pases largos a la delantera, tira el esférico a Llimona, éste lo entrega a Riudeubas que marca el empate. En un avance de la U.D., Porta se luce en con una magistral parada.

A los 22 minutos otra vez Castellví lanza el balón a Rubió, que está jugando muy bien, éste centra largo recogiendo Llimona, éste otra vez la sirve a Riudeubas que no acierta en el remate. La delantera de los locales está apretando firme. Tiene el balón Riudeubas que lo pasa a Mora, éste regatea y lo vuelve a pasar a Riudeubas, que al primer toque dispara incrustando el balón dentro de la red. Ahora el Jesús y María desea imponerse ante el 2 a 1, avanzan muy bien pero fracasan ante la férrea defensa de Saumell. Franq, Carulla y Vega siéndoles imposible hacer nada positivo. Esta vez incurre en falta Saumell al mismo lugar de córner, se lanza la falta, sale Porta cayendo en mala fortuna, lesionándose. Continúa el juego, Porta está bajo los palos pero se aprecia que se resiente. Otra vez avanza la delantera local, Riudeubas y Rubio, se permutan y éste marca gol. Han pasado unos minutos y Porta es retirado del campo, ocupando la portería Rovira. Gracias a los pases de Castellví, la delantera local está jugando admirablemente. Ahora Llimona pasa el balón a Castellví y éste en lugar de centrar, en gran disparo marca el cuarto gol, terminando esta primera parte con una buena parada de Rovira.

Empieza el segundo tiempo con escaso juego por ambas partes; sólo cabe destacar un par de goles más, marcados uno por Castellví, desde 40 metros y otro por Riudeubas. Y un avance muy peligroso dels Jesús y María que a portero completamente desmarcado, Barberá chuta a placer, salva el gol seguro en la misma raya de meta Franq, que de un buen cabezazo despeja la situación.

Pasan los minutos, se lanza un córner contra el Jesús y María y mientras el balón estaba en el aire se pita el final del encuentro.

El Sr. Fraga no ha convencido a nadie.

Alineaciones: Montblanc; Porta (Rovira), Vega, Franq, Saumell, Carulla, Sánchez, Rubió, Castellví, Riudeubas, Llimona y Mora.

Quan s'anomena a Franq en aquesta crònica correspon al jugador local Sebastià Pedrol Franqués, encara que desconeixem els motius d'aquesta denominació.

24-9-1967. Partit de campionat contra el Jesús y María al camp de Vilasalba amb la presència de molts aficionats.

Formació del Montblanc que guanyà per 6-1.

Drets: Porta, Saumell, Pedrol, Vega, Carulla, Sánchez, Rovira

Agenollats: Rubió, Castellví, Isidre, Llimona i Mora.

(Seguirà en el proper exemplar)

Homenatge de la vila de Montblanc a monsenyor Joan Martí Alanis

Albert Palacín Artiga

Dijous 9 de setembre, segon dia de la Festa Major, la vila de Montblanc homenatjà la figura del Dr. Joan Martí Alanis. Se li dedicà el passeig que accedeix al santuari de la Serra a través d'un monòlit gravat amb el seu nom.

Després de la sessió de l'Ajuntament que el va nomenar fill predilecte de la vila, la comitiva es desplaçà al passeig on es destapà el monòlit dedicat a l'arquebisbe Martí, nomenat fill adoptiu de la vila l'any 1995.

Van assistir a l'acte l'Il·lustre president del Govern andorrà, l'arquebisbe d'Urgell i copríncep d'Andorra, Dr. Joan Enric Vives i l'Il·lustre vicepresident de la Generalitat, el senyor Josep-Lluís Carod-Rovira.

A les 12 s'oficià la solemne eucaristia presidida per l'arquebisbe de Tarragona, el Dr. Jaume Pujol i per l'arquebisbe d'Urgell, amb uns vint-i-cinc preveres de Tarragona i de l'Urgell.

Monsenyor Martí Alanis traspassà el dia 11 d'octubre de l'any passat a l'hospital Nostra Senyora de l'Esperança. La darrera visita que féu a Montblanc, concretament al Santuari de la Serra, va ser el 16 de novembre de 2008, amb motiu del comiat de les germanes clarisses.

L'any del centenari de la coronació de la mare de Déu de la Serra presidí l'ofici dedicat a Sant Maties amb la inauguració de les obres fetes a Santa Maria.

Monsenyor Martí, gran mestre i pedagog

La figura del Dr. Joan Martí és important perquè va ser arquebisbe d'Urgell i copríncep d'Andorra. Tanmateix, cal destacar la personalitat de l'homenatjat com a mestre i fundador de les escoles diocesanes. En aquest sentit, em refereixo al col·legi Episcopal Mare de Déu de la Mercè, fundat i erigit l'any 1953 pel Sr. Cardenal Benjamín d'Arriba i Castro.

El Dr. Joan Martí, l'equip de sacerdots i els professors van posar en marxa el col·legi amb unes condicions molt precàries. Ell mateix ho va explicar en un article publicat a *Quaderns d'Aniversari*, amb motiu dels 50 anys de l'Escola el curs 2003-2004: "La nostra pedagogia tenia escoles distintes... Però ens unia un afany de superació. Va ser el primer centre de la Conca de Barberà i hi va haver fins a cent vint alumnes interns simultàniament. Si es va obtenir algun èxit —jo crec que sí— en bona part fou a causa de la qualitat dels alumnes i pel tracte personal i familiar del centre.

D'alumnes n'hi havia de més o menys dotats, però predominava la responsabilitat austera empesa per l'exemple dels propis pares i les dificultats del temps".

I en una entrevista vint-i-cinc anys abans, explicava concretament com es va desenvolupar la vida d'aquell primer centre episcopal: "Quin fred passàvem, el vent es posava per tot arreu. Recordo que al començament vaig haver d'estendre un llençol sobre una taula de ping-pong per fer-hi dinar els nois. No teníem patis de joc. Vàrem haver de comprar una a una nou parcel·les de terreny, i tapàrem la sèquia d'aigua per poder jugar a pilota".

També explicà que molts alumnes dels pobles venien amb bicicleta, amb aquelles carreteres plenes de clots, amb la *cistelleta* del dinar al darrere. Així van cursar el batxillerat i pogueren fer carrera a base de molts sacrificis.

Impulsor de l'ensenyament del català, els primers anys el va impartir en hores no lectives per iniciativa d'algun professor; penso amb Mn. Josep Raventós i després el mateix Mn. Joan Martí.

Més tard, el català ja es féu en hores lectives, malgrat no ser oficial. De mica en mica prengué volada aquest aprenentatge i en un concurs escolar del Centre de Lectura de Reus, al qual acudiren una colla d'alumnes de la Mercè, s'emportaren els tres primers premis.

És important destacar que en aquest concurs també s'hi van presentar escoles de Reus i Tarragona.

Més endavant, s'impartiren classes de català a Montblanc per a mossens de l'escola; a l'estiu per a infants i a l'hivern per a gent gran. Ja als anys vuitanta, per encàrrec de l'Òmnium i d'Ensenyament, es van fer classes de reciclatge per a tots els mestres de la Conca. Aquesta gran obra la començà també Mn. Martí Alanis.

Durant els primers anys, es representaren a la sala d'actes del col·legi obres teatrals pels escolars en llatí i en francès, cosa insòlita en aquells anys. Així, per exemple, *Trinummus*, les tres monedes en llatí, comèdia de Plaute i *El burgès Gentilhome* en francès, de Molière.

Mn. Martí era també un home pràctic. Per evitar la barrera acústica del trànsit de la carretera féu plantar una filera d'arbres, plataners i xops, alguns dels quals encara els podem veure al pati sota el pont.

L'any del XXVè aniversari de l'escola, el dia 1 de maig de 1979,

L'honorable Carod-Rovira en un moment de l'homenatge. En la fotografia les autoritats presidides per l'alcalde, el Sr. Andreu, acompanyant l'arquebisbe Mn. Jaume Pujol i el bisbe de la Seu (foto Oficina de Premsa de l'Arquebisbat de Tarragona)

hi havia 213 alumnes de BUP i COU, amb 13 professors (preveres i laics), i 236 alumnes a l'EGB, segona etapa amb dues línies i amb 10 professors.

En total, 449 alumnes i 23 professors.

També assistí a la trobada dels 40 anys del col·legi, el dia 8 de maig de 1994, concelebrant l'eucaristia amb el Dr. Ramon Torrella i els mossèns actuals i anteriors que hi van assistir.

Com també vingué a la celebració del 50è aniversari, el 5 de juny de 2004, compartint la celebració aquesta vegada amb l'arquebisbe de Tarragona, el Dr. Lluís Martínez Sistach.

Al llibre publicat *Història del convent i del col·legi episcopal Mare de Déu de la Mercè* amb motiu dels 40 anys, hi ha un apèndix del llistat d'alumnes d'aquests primers anys.

Alumnes provinents d'un total de cent cinquanta pobles, de Catalunya i de fora, i de vint-i-dues comarques diferents. De Montblanc hi van passar mil cinc cents alumnes.

Aquesta és l'obra que començà Mn. Martí i continuà en aquells 40 primers anys.

Monsenyor Martí dedicà 16 anys de la vida sacerdotal a l'ensenyament, aixecant i promovent els dos col·legis de l'Arquebisbat, el de la Mercè i el de Sant Pau. Després fou 32 anys bisbe, que també inclou el magisteri. Jo em penso que si va ser bon prelat és perquè va ser un gran mestre, com Jesús, que l'anomenaven Rabuni, mestre bo.

La seva talla intel·lectual (format en el món clàssic de les llengües gregues i llatines i en les modernes, anglès i francès), i la seva formació pedagògica contrasten amb la seva senzillesa i bondat.

La darrera lliçó fou la d'exercir de rector d'un petit *poblet*, a les Peces, on conreava el jardí amb romaní i farigola i pintava bonics quadres a l'oli de paisatges estimats. Gràcies monsenyor Joan Martí per la teva darrera lliçó.

No obstant això, et recordarem sempre, sobretot els alumnes que a través del col·legi episcopal Mare de Déu de la Mercè de Montblanc van poder accedir als estudis superiors.

Reddis Conca, S.L.

ASSEGURANCES - ASSESSORIA FISCAL
LABORAL - JURIDICA - ADMINISTRATIVA

ASSESSORIA: Comptable, Fiscal, Laboral, Assegurances

Els nostres clients són el més important. Per això els cerquem el millor servei

Consulteu-nos

A MONTBLANC: Casal,2 - Tel. 977 86 21 29
A L'ESPLUGA DE FRANCOLÍ: Lluís Carulla, 6 - Tel. 977 87 01 84

Gat i Gos

CONSULTORI VETERINARI
BOTIGA I PERRUQUERIA
SERVEI D'URGÈNCIES

Raquel Huguet Masdeu
Mòbil 619 671 776

Dilluns a Divendres 11:00 a 12:45
i de 17:00 a 20:00
Dissabtes de 10:30 a 13:00

C/Francesc Macià, 5 baixos
Tel. 977 86 31 73 - 43400 Montblanc

Carnisseria Cansaladeria
Cal Ton

(Antiga Casa Puig)

EXTENS ASSORTIT EN CARNS DE:

- *Vedella*
- *Porc*
- *Aviram*
- *Xai*

C/ Desclergue, 3 · Tel. 977 86 31 84
43400 MONTBLANC

FERRETERIA Ollé

CIFEC

C. Major, 59
C. Muralla Sta. Tecla
Tel. 977 86 00 37 • Fax 977 86 25 04
MONTBLANC (Tarragona)

LABORATORI D'ANÀLISIS COMARCAL

ANNA SANCHEZ i FARRE
DAVID ROVIRA I MINGELLA
farmacèutics analistes

- Anàlisis clíniques
- Anàlisis d'aliments
- Anàlisis d'aigües potables i residuals

c/Pau Casals, 3 baixos Tel. 86 13 20 MONTBLANC
Passeig Cañelles, 17 • Tel. 87 00 31 • Fax 87 11 49
L'ESPLUGA DE FRANCOLÍ
a.sanchez.010.recol.es

MRW

Generando confianza

C. Pintor Potau, 26 • local 2-3
43400 Montblanc
Tel. 977 863 113 • Fax 977 862 399
http://www.mrw.es

RESTAURANT BAR
CAL JORDI
C/Poblet i Teixidó, 10 · Tel. 977 86 32 49
43400 MONTBLANC · www.caljordi.com

Pintors a Rojals

Gemma Cardellach

Vista parcial de la taula on dinaren els pintors

Membre del jurat valorant els quadres

El passat 31 de juliol (dissabte de Festa Major de Rojals), es va celebrar el segon concurs de pintura ràpida de Rojals. Hi van participar vint-i-nou artistes.

Durant tot el matí i fins a les dues de la tarda van tenir temps de presentar la seva obra que va quedar exposada a la plaça del poble. Les creacions eren de tècniques diferents però sobretot se'n van fer amb aquarel·les i olis. El veredicte del jurat va ser el següent:

La diada es va acabar amb un dinar popular a la plaça; s'hi van convidar tots els artistes i el jurat. L'any vinent, si tot va bé, esperem celebrar el tercer any amb el mateix èxit de participació.

1r premi: Poble de Rojals Joan Vila Arimany

2n premi: Construccions Ramon Marsal: Josep Guillem Català

3r premi: Amics de les Fonts: Lluís Puiggròs

Premi especial Societat de Caçadors de Rojals: Núria Nogués

Pintors en plena activitat

Ermites troglodites. Ulldemolins (Eremitori de Mònecs. Priorat)

Enric Sànchez-Cid

Al *Coll de Mònecs*, al vessant oriental de la serra la Llena, s'han localitzat coves amb vestigis de murs i cel·les (en una bona part excavats), sota una gran roca d'un possible eremitori visigòtic. En aquest sector habitaven una sèrie d'anacoretes en solitari o bé en comunitats. D'aquí deu venir el topònim Mònecs (*monjos*). Aquest lloc està vinculat a la figura de Fra Guerau Miquel, eremita documentat cap al 1160, que va rebre la protecció d'Alfons I.

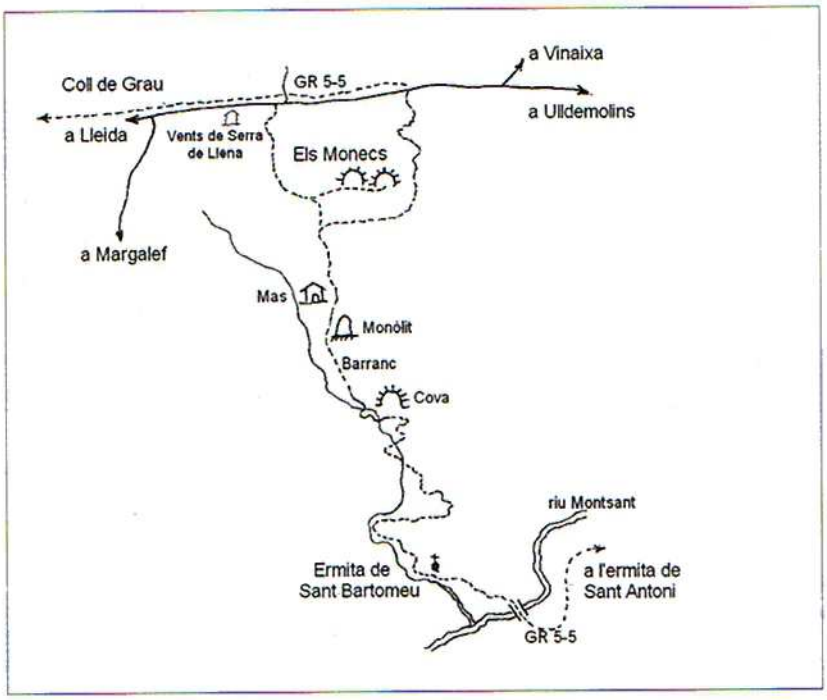

Aquests ermitatges foren l'origen del monestir cistercenc de Bonrepòs (1215). Paral·lelament es bastiren nombroses ermites; la més antiga és la de Sant Bartomeu, situada al congost de Fraguerau, entre el Montsant i la serra la Llena.

La zona és molt erosionada i ubèrrima, farcida d'indrets batejats amb noms poètics i plens de llegenda. Fra Guerau vivia en una gran balma, vora l'ermita, la construcció de la qual se li atribueix.

Cap al 1192 rebé dels reis Alfons i Sança una bona part de la serra de Montsant, concretament la zona compresa entre Sant Bartomeu i Santa Maria, que el 1210 traspassà als Balb de Lleida perquè hi fundessin un monestir. L'ermita és de proporcions belles, d'estil romànic, amb un esvelt xiprer al costat.

Vora seu, a la gran balma, hi ha la font dels Cossis. L'últim ermità que s'hi instal·là el 1851 es deia Francesc Palau i Quer. A l'eremitori del Coll dels Mònecs destaca una gran roca on s'hi troben dues balmes (entre altres de l'entorn) amb restes de mur i cel·les.

CASAL MONTBLANQUÍ
C/ Casal, 2
43400 Montblanc
(Tarragona)
Casal Montblanquí
Stat. CULTURAL I RECRETIVA

Cap al 1192 rebé dels reis Alfons i Sança una bona part de la serra del Montsant però recuperat fa uns anys pels veïns de la capital del Priorat.

L'eremitisme de la serra del Montsant té les arrels a l'època visigòtica, vivint anacoretes solitaris o en comunitat en diverses coves o balmes d'aquest indret.

Sembla ser que es va organitzar una vida eremítica aprofitant les balmes com a ús personal, mentre que l'ermita de Sant Bartomeu seria d'ús comunitari per a les funcions litúrgiques.

Els ermitans en general (a excepció dels de Montserrat) no han deixat mai documentació de cap mena per fer-nos arribar detalls de la seva vida. Per aquest fet, no ha estat possible conèixer amb massa fidelitat la seva història i, per tant, totes les explicacions que se'n fan són simples hipòtesis.

Les balmes són típiques de la formació geològica del Montsant. N'hi ha dues de més importants situades damunt del congost de Fraguerau. Queden separades per una roca que les distancia uns 10 metres. Es tanquen per dos murs fets de pedra seca amb una petita porta.

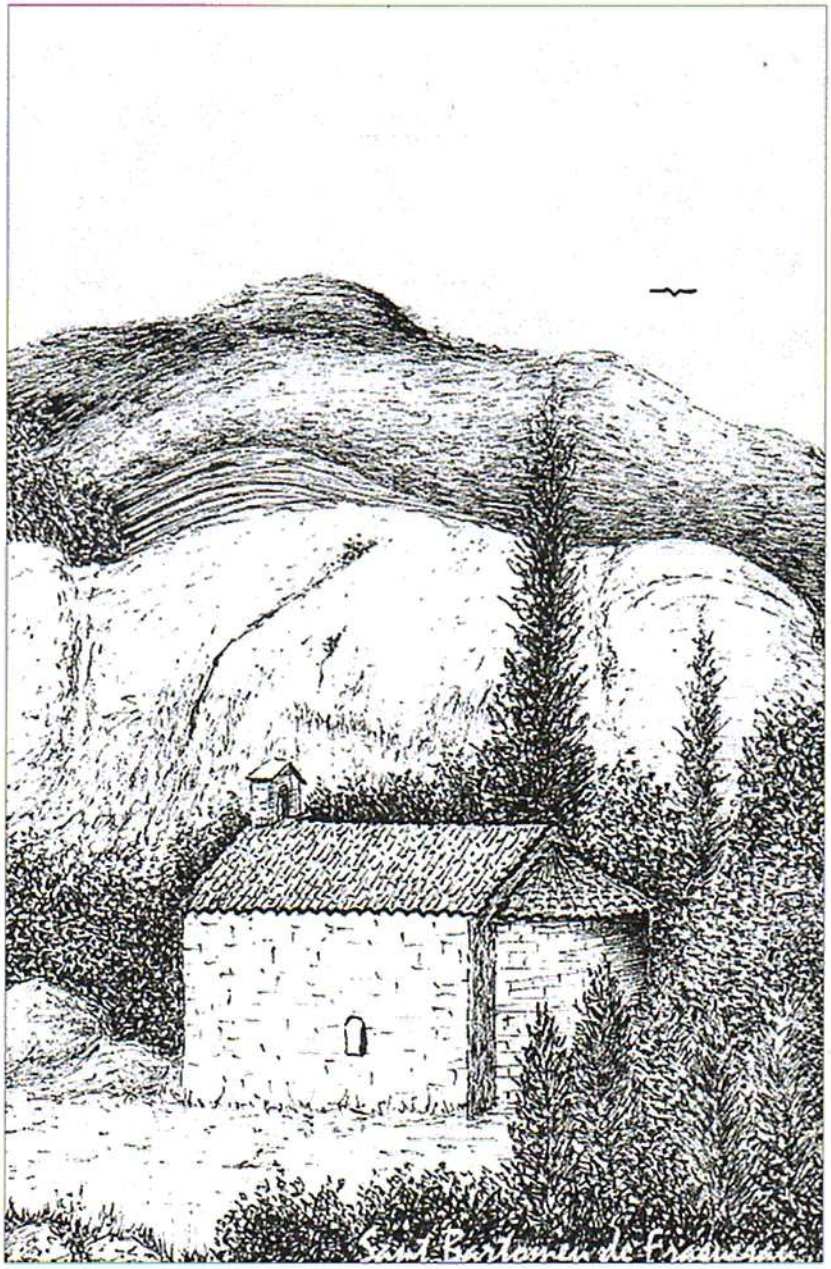

RESTAURANT

El Molí del Mallol

SALONS PER A TOTS ELS ESDEVENIMENTS
ESPECIALITAT EN CARGOLS
CARTA TÍPICA CATALANA
ROCES
COMUNIONS
CONVERCIONS

Muralla de Santa Anna, 2 CN-240 Km. 36,5
Tel. 977 86 05 91 - Fax: 977 86 26 83
MONTBLANC

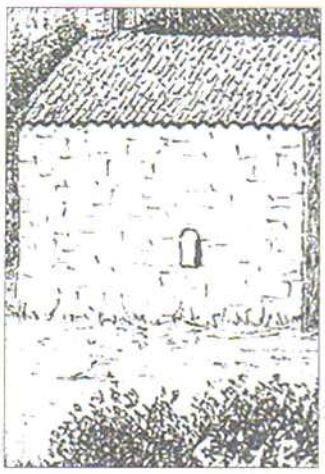

Bar - Restaurant

MIAMI
(Cal Joan)

Muralla Santa Tecla, 39
Tel. 977 - 86 27 62
43400 MONTBLANC

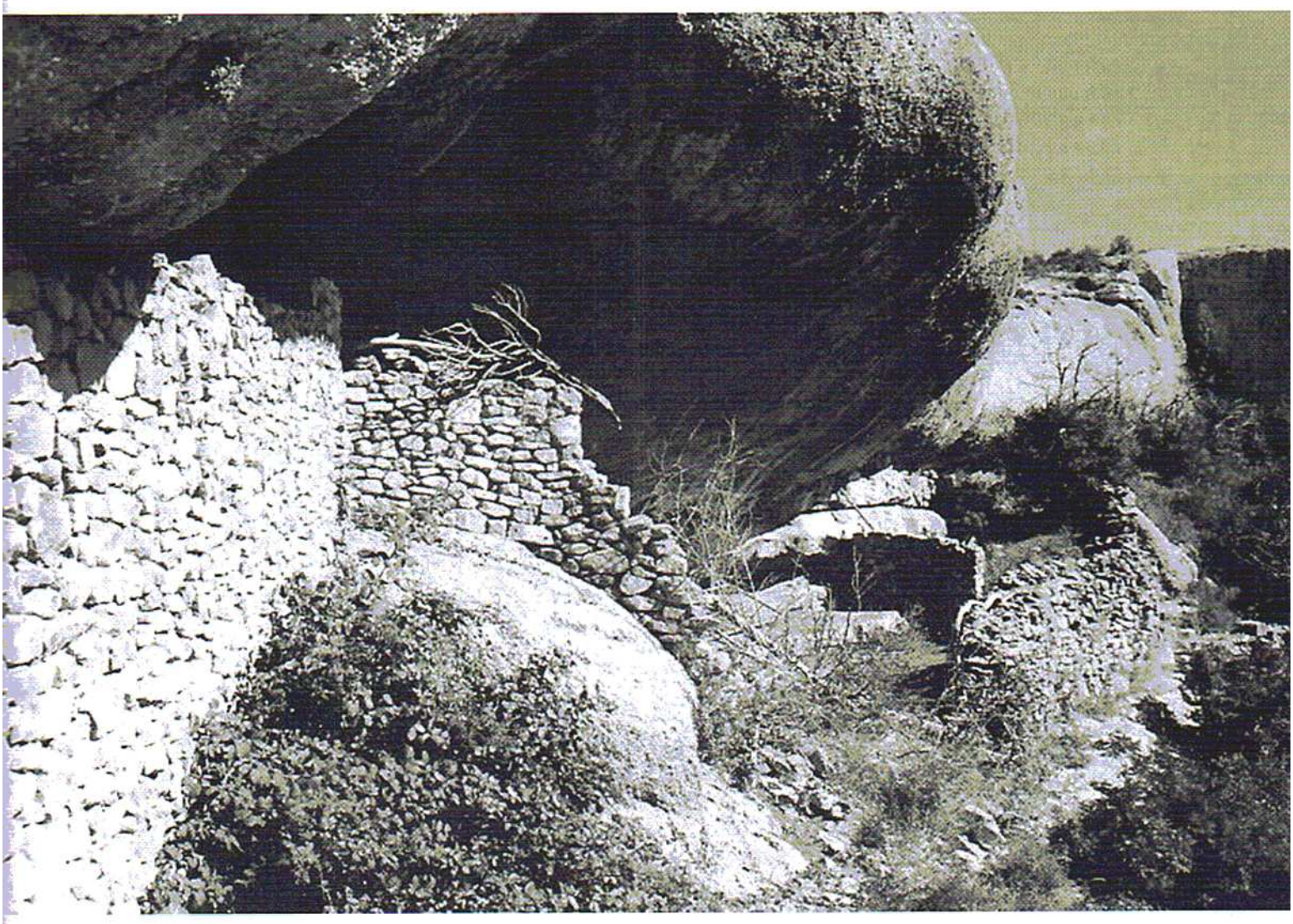

L'orientació, com sempre, és a migjorn. Cap a ponent, n'hi ha una altra de més petita dividida en dues estances d'uns 4 per 2 metres cadascuna. Una altra balma de les més grans es troba a llevant. A uns 20 o 30 metres de la més gran hi queda la base d'un molí cisellat a la roca viva.

L'ermita de Sant Bartomeu és d'estil romànic del segle XII, d'una sola nau coberta amb volta de canó apuntat que arranca d'una imposta que recorre tot el perímetre interior. L'absis, semicircular, queda a llevant, separat de la nau per un arc presbiteral.

La portada s'obre a tramuntana i les finestres se situen a les façanes de migjorn, de ponent i a l'absis. Damunt de la façana de ponent s'aixeca un campanar d'espadanya per una sola campana, construït a la darrera restauració. Carreus ben tallats, disposats a trencajunts i en fileres ordenades.

Hi ha un xiprer al costat com a signe mediterrani de benvinguda. A la llinda de la portalada hi ha la data d'una de les restauracions que s'hi van fer al segle XVIII.

A Ulldemolins hi ha l'església de Sant Jaume. Va ser construïda on hi havia un castell i l'església castellera, romànica; no hi queda cap vestigi.

Els plànols de l'actual edifici s'atribueixen a Jaume Amigó, fill de la vila i rector de Tivissa. Aquest va resultar ser un arquitecte renaixentista important que també va fer els plans de la capella del Santíssim de la Catedral de Tarragona.

També, dins de la vila, s'hi troba el santuari de la Mare de Déu del Loreto amb la façana esgrafiada i pintures bizantines a l'interior.

L'ERMITA DE SANT BARTOMEU ÉS D'ESTIL ROMÀNIC DEL SEGLE XII, D'UNA SOLA NAU COBERTA AMB VOLTA DE CANÓ APUNTAT QUE ARRANCA D'UNA IMPOSTA QUE RECORRE TOT EL PERÍMETRE INTERIOR.

Els secrets del faraó

Vicenç Bayona Cardona

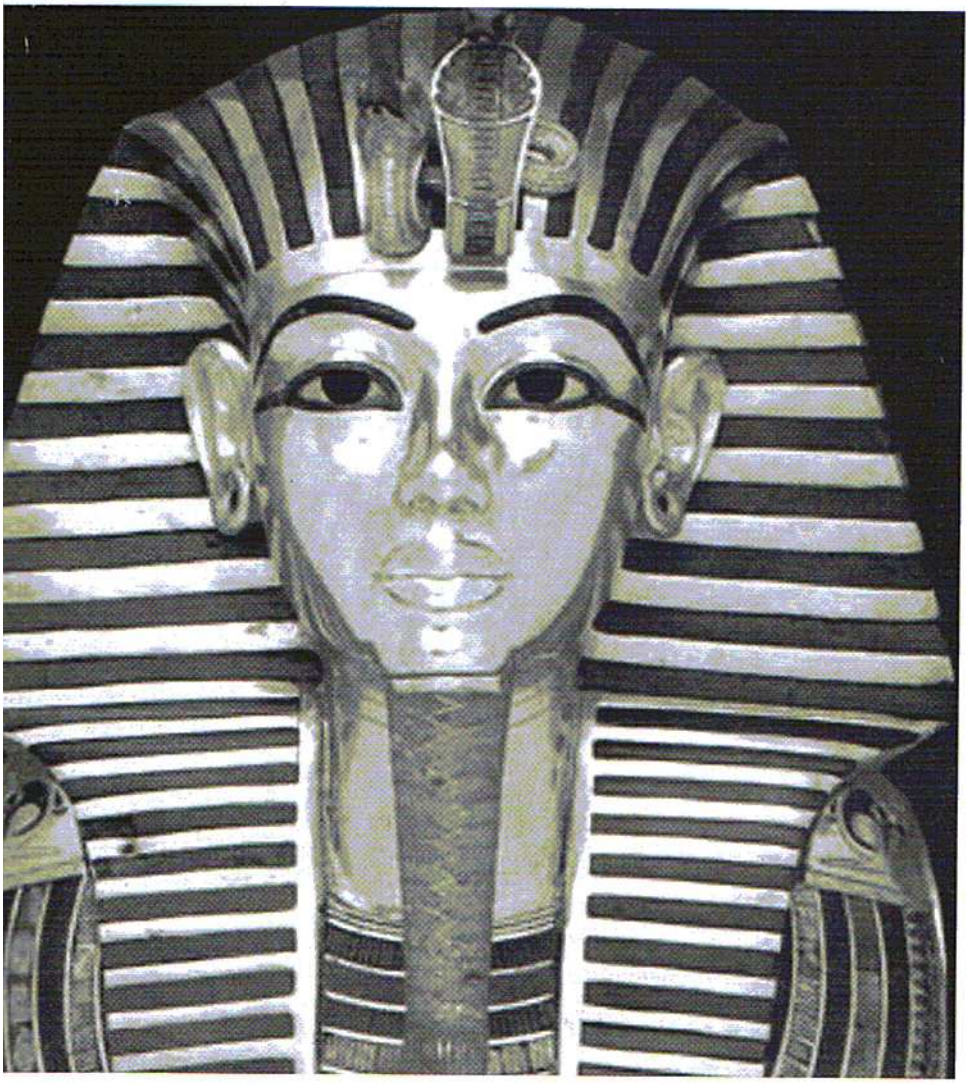

Una malaltia òssia i una malària crònica foren les causes combinades de la mort als 19 anys del faraó més famós de la història. Tutankamon va ser faraó de la XVIII dinastia (c. 1354-1346 a JC). El seu nom vol dir perfecta vida d'Amon o imatge vivent d'Amon.

Tutankamon era fill d'Akenaton i de KV35YL; aquest darrer nom que acabo d'escriure no és pas una broma, ja que aquesta és la denominació de la tomba que aviat serà suposadament descoberta com la mare de Tutankamon. Serà la bella Nefertiti o serà Kiya?

L'àvia paterna fou Tiye, cosa que també se sospitava.

Semblants devessalls de dades noves es troben en un estudi del Consell Superior d'Antiguitats d'Egipte (CSA), realitzat amb la col·laboració de l'Institut de Genètica Humana de la Universitat de Tubinga.

TUTANKAMON ERA FILL D'AKNATON I DE KV35YL.

TAPIMONT, SL

Ctra. Tàrrega, sn
43800 Montblanc
Tel. 977 86 13 30
www.tapimont.com

La investigació va començar al setembre de 2007 i va finalitzar a l'octubre del proppassat any.

L'anàlisi de les mòmies egípcies ha permès reconstruir cinc generacions de faraons anteriors. En aquest sentit, les anàlisis han determinat que la mort del faraó més famós, Tutankamon, va ser causada pel virus de la malària, a més a més, de la malaltia de Köler, és a dir, una necrosi del peu dret que feia mancar-lo d'irrigació sanguínia.

L'estudi no detalla si aquesta obstrucció va ser provocada per la lesió de genoll que als últims anys es va assenyalar com a motiu original del seu desés; una agressió o bé una caiguda d'un carro de caça hauria causat aquesta lesió, que s'hauria infectat fins la mort del jove rei als 19 anys. És curiós que el diagnòstic encaixa perfectament amb la troballa a la tomba de bastons per poder caminar.

Kiya va ésser denominada Gran Esposa Reial d'Akenaton en donar-li un plançó, Tut. Aquesta és l'única integrant de l'harem reial. Així, Akenaton podia donar continuïtat al seu llinatge, però Kiya va morir aviat i fou suplerta per la bella Nefertiti, segon tots els indicis previs. I Anjesenpaaton, filla d'aquesta i d'Akenaton, és a dir, germanastra de Tut, va ésser la seva esposa.

Tutankamon va viure a Amarna i es casà als deu anys amb la princesa Anjesenpaaton, com ja he dit. Després de la mort del faraó Smenkhara, Tutankamon se'n va anar a Tebes; allí va regnar juntament amb la seva esposa. De fet, però, qui dirigí la política interior va ser Ay, mentre que el general Horemheb manava els exèrcits.

L'edicte de restauració dels temples tebans es deuen al seu regnat que va promulgar la volta oficial a la religió d'Amon i va tornar el poder espiritual al clergat de Tebes i la força política a l'exèrcit.

La seva tomba fou descoberta l'any 1922 per Lord Carnarvon i per H. Carter. Aquesta contenia riqueses extraordinàries.

L'ESTUDI NO DETALLA SI AQUESTA OBSTRUCCIÓ VA SER PROVOCADA PER LA LESIÓ DE GENOLL QUE ALS ÚLTIMS ANYS ES VA ASSENYALAR COM A MOTIU ORIGINAL DEL SEU DESÉS; UNA AGRESSIÓ, O BÉ UNA CAIGUDA D'UN CARRO DE CAÇA HAURIA CAUSAT AQUESTA LESIÓ, QUE S'HAURIA INFECTAT FINS LA MORT DEL JOVE REI ALS 19 ANYS.

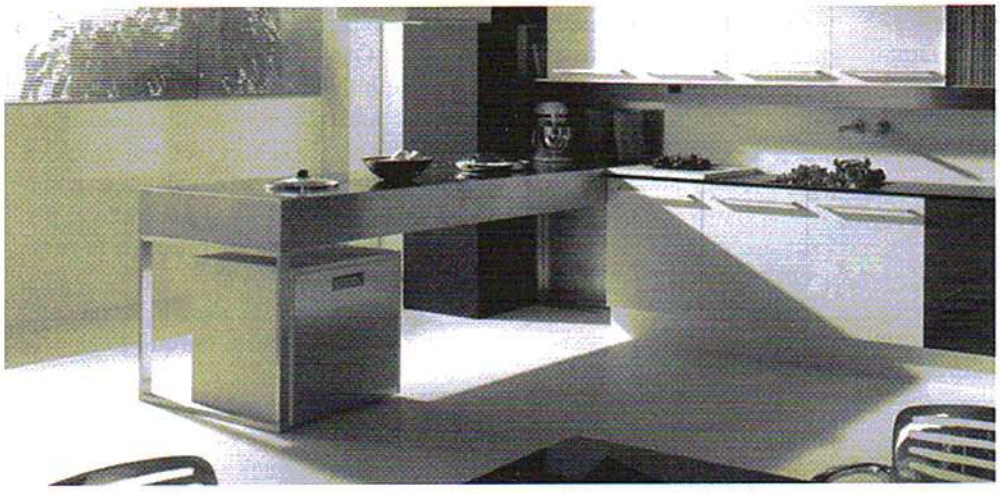
MOBLES i CUINES
ROVIRA
Pol. comercial Fontanet • Ctra. de Prenafeta
43400 Montblanc (Tarragona)
Tel. 977 863 079 • Fax 977 860 187
E-mail: montblanc@macmobles.com
mac
Moblistes Associats de Catalunya

Del romanticisme: una al·legoria

La carretera

Maria-Isabel Civit

La carretera era per a en Jordi com el pulmó de la vida. Per a ell no hi havia res comparable i se sentia feliç. És ben cert que podia haver aspirat a qualsevol treball, ja que el seu coeficient d'intel·ligència era molt alt, però va optar fer-se camioner amb preferència.

La seva família es va disgustar molt per la decisió que havia pres. En part tenien raó, i no per menysprear aquest ofici, ja que és tan digne com qualsevol altre. Senzillament, el consideraven molt perillós per l'excessiu tràfic rodat.

Ben mirat, és jugar-se la vida quan ens posem en ruta per la carretera i veiem que com més autopistes, autovies o carreteres hi ha en servei, pitjor; l'augment de vehicles fan incrementar els accidents considerablement, amb la conseqüència fatal de deixar famílies destrossades.

Resumint, la família d'en Jordi temia per la seva vida.

En Jordi no volia lligar-se amb cap noia. Deia que una dona és més perillosa que la pròpia carretera. Amb tot, els seus pares esperaven el miracle que en Jordi canviés i que una noia entrés dins del seu cor i li fes veure la vida d'una altra manera. Els seus pares sospiraven aquesta esperança.

Quatre anys més tard, un bon dia, en Jordi va arribar a casa més content que mai:

—Us he de comunicar una nova! He conegut una noia i d'aquí uns quants dies us la portaré perquè la conegueu. Es diu Glòria i veritablement és com una glòria caiguda del cel. El meu cor és ple de joia. És maca, és senzilla, és...

—Para, para! —li va dir la seva mare, respira fill, sinó t'ofegaràs.

Passats uns instants, ja una mica més pausat, va continuar explicant-los l'esdeveniment des del moment que va conèixer la Glòria.

Els va comentar que havia volgut esperar un temps per assegurar-se dels sentiments. Finalment, tenia molt clara la decisió d'unir-s'hi per a tota la vida. Ell, rient, deia als seus pares:

—I jo que sempre deia que una dona era més perillosa que la carretera! Va continuar explicant que havia trobat una bona feina a la ciutat perquè no volia estar lluny de la seva estimada.

La seva mare donava gràcies a Déu pel bon raonament del fill. Per fi succeïa el que tant havia somiat.

En Jordi i la Glòria es varen casar i temps després tingueren descendència. Vivien la felicitat de les persones que saben estimar. Molt lluny quedava el record d'aquella persona que havia estat camioner.

Malgrat tot, per desplaçar-se a la feina en Jordi havia de conduir uns quants quilòmetres, però aquest inconvenient li servia per conservar, encara que només fos per les circumstàncies, el pulmó de la vida que en temps llunyans l'havia fet feliç.

Un dimarts a la tarda tot va canviar.

Quan en Jordi va deixar el cotxe a l'aparcament i es disposava a sortir al carrer per anar caminant fins a l'oficina, es va topar amb dos delinqüents que el van atracar, clavant-li un d'ells una navalla al pit. Aquesta acció va causar-li la mort a l'instant.

Ironies del destí? Trista història però certa, perquè jo la vaig viure.

Sabem nosaltres on està el millor de la vida? Carretera? Oficina? Qualsevol lloc?

Des d'aquell maleït dia no he deixat de pensar en una conclusió fatal: la incògnita del destí sempre és i serà al nostre costat.

ELS VA COMENTAR QUE HAVIA VOLGUT ESPERAR UN TEMPS PER ASSEGURAR-SE DELS SENTIMENTS.

Inaugurat el nou camp de futbol amb gespa artificial

El passat dissabte 11 de setembre es va inaugurar la nova cara del camp de futbol municipal que destaca per la col·locació de gespa artificial al terreny de joc.

L'esdeveniment es va iniciar amb la presentació de tots els equips que configuren la Unió Esportiva Montblanc de cara a la temporada 2010-2011.

Tot seguit, hi va haver la inauguració de la gespa artificial que va comptar amb la presència de l'alcalde i els regidors montblanquins, dels directius de la Federació Catalana de Futbol i dels membres de la Junta Directiva de la UE Montblanc. A continuació, es va homenatjar el senyor Francesc Paredes, al qui se li va donar una placa per la seva implicació durant molts anys al futbol montblanquí i, darrerament, com a responsable del manteniment del terreny de joc. Per acabar,

es va disputar el partit de futbol corresponent a la primera jornada del campionat de lliga de segona territorial entre la UE Montblanc i l'Escola de Futbol Valls.

Els treballs d'implantació de gespa artificial i d'adequació del camp de futbol de Montblanc han estat realitzats per l'empresa Grup Mas.

Les obres han tingut un pressupost de 419.455,16 euros, amb càrrec al Fondo Estatal para el Empleo y la Sostenibilidad Local.

Les obres, que tenen com a àmbit d'aplicació el complex poliesportiu de Montblanc, han tingut un triple objectiu: implantar gespa artificial i, com a conseqüència, la millora de la conservació del medi ambient, adequar les instal·lacions existents als reglaments vigents i millorar el manteniment i la seguretat de les instal·lacions.

També s'ha contemplat, a banda de la instal·lació de la gespa artificial, la realització del condicionament del terreny i l'execució d'un sistema de drenatge específic d'alt rendiment.

A més a més, s'ha instal·lat un sistema de reg automàtic i s'ha collocat un equipament esportiu complet.

Aquesta actuació respon a criteris de qualitat i funcionalitat, millorant el desenvolupament de l'activitat esportiva i en general de la instal·lació, especialment pel que fa al manteniment i la conservació del propi equipament esportiu.

El terreny de joc s'ha dissenyat amb els següents criteris: compliment de la normativa i reglaments esportius, adaptació a la topografia de la parcel·la i manteniment de la ubicació i distribució de l'actual terreny de joc. Les actuacions previstes han implicat la demolició de les instal·lacions actuals existents, la retirada de la gespa natural, els moviments de terra, la instal·lació de reg i drenatge, la instal·lació de la gespa artificial i l'adequació dels voltants i serveis.

Inaugurat el passeig Joan Martí i Alanis

Dijous dia 9 de setembre es va inaugurar el passeig Joan Martí i Alanis, ubicat entre *El Foradot* i el santuari de la Mare de Déu de la Serra, anteriorment conegut com a passeig Josep Conangla.

L'acte d'inauguració va ser presidit per Mn. Jaume Pujol, arquebisbe de Tarragona i primat d'Espanya; Mn. Joan-Enric Vives, arquebisbe d'Urgell i copríncep d'Andorra; el Molt Il·lustríssim senyor Jaume Bartumeu, cap del Govern d'Andorra; el Molt Honorable Sr. Josep-Lluís Carod-Rovira, vicepresident del Govern de la Generalitat; i Josep Andreu, alcalde de Montblanc. Tots cinc van descobrir la placa situada al mateix passeig que recorda la figura de Joan Martí i Alanis.

A l'acte també hi van assistir Xavier Sabaté, delegat del Govern de la Generalitat a Tarragona; Adam Manyé, director dels Serveis Territorials de Cultura a Tarragona; Montserrat Coll, directora general d'Afers Religiosos de la Generalitat; Josep Poblet, president de la Diputació de Tarragona; Joaquim Nin, vicepresident de la Diputació de Tarragona; David Rovira, president del Consell Comarcal de la Conca de Barberà i així com també els regidors i regidores del consistori montblanquí.

Joan Martí i Alanis, que va morir l'any 2009 als 81 anys d'edat, va ser bisbe d'Urgell i copríncep d'Andorra, i durant diversos anys va ser director del Col·legi de la Mercè de Montblanc.

Aprovat per unanimitat el projecte per a la creació d'un centre cultural a Sant Francesc

El passat dimecres 4 d'agost el ple de l'Ajuntament de Montblanc va aprovar per unanimitat el projecte per a la creació d'un centre cultural a l'antic convent de Sant Francesc.

Montblanc vol gaudir d'un espai públic on poder realitzar activitats culturals. El centre cultural ha de respondre a les demandes del seu ús, aprofitant la singular naturalesa urbana de la ubicació.

La idea reflectida consisteix a mantenir la imatge de les diverses actuacions històriques en el vessant interventor del projecte i, al mateix temps, restaurar i rehabilitar les traces del monestir existents amb les dotacions necessàries per als usos proposats: recuperació del claustre; restauració i recuperació de les façanes que delimiten les ales del claustre; articulació dels diferents nivells entre el claustre i la plaça projectada; facilitar la connexió entre l'església i el conjunt emmurallat; i dignificar i recuperar l'església de Sant Francesc absorbint els usos complementaris a les activitats culturals que es desenvolupen a l'edifici.

El projecte reconeix la potencialitat del claustre original com a peça articular bàsica del nou edifici i s'entén com un espai privilegiat per a l'estança, el passeig i la connexió entre diferents usos del centre cultural.

Per garantir la recuperació d'espai del recinte i resoldre el desnivell entre el claustre i la plaça projectada, a l'ala nord del monestir es construeix un edifici que adopta l'escala de l'entorn.

El projecte pretén generar un espai urbà esdevenint la porta d'accés a Montblanc, connectant l'església de sant Francesc i el seu claustre amb el perímetre emmurallat del nucli antic. Amb aquesta actuació es crea una nova centralitat que canalitzarà l'activitat del municipi.

En el mateix projecte es reconeix un seguit d'espais, un eix de recorreguts que travessa el conjunt de nord a sud i que, sorgit de l'accés situat al nivell de la plaça, travessa el vestíbul per a exposicions temporals i desemboca al claustre. La plaça esdevé així una prolongació a l'exterior dels espais expositius i culturals.

El programa que es vol desenvolupar permetrà alliberar l'església de Sant Francesc dels usos complementaris que la feien deteriorar i que no permetien gaudir, en tota la seva esplendor, d'aquest marc incomparable.

Les zones exteriors del centre cultural es tractaran tenint en compte l'ús públic de l'espai, mentre que el claustre funcionarà com a una extensió de les activitats culturals. El pressupost de contracta del centre cultural és d'1.501.038,33 euros (IVA inclòs), dels quals el govern espanyol a través de l'1% cultural, en subvenciona el 75%.

Aprovació del conveni de l'1% cultural

Precisament, en aquest mateix ple es va aprovar per unanimitat el conveni de l'1% cultural amb el Ministeri de Foment referent a la creació del centre cultural a Sant Francesc.

La subvenció atorgada pel ministeri espanyol a l'Ajuntament de Montblanc és d'1.125.778,75 euros (el 75% del cost total de l'obra), el qual es distribuirà en quatre anualitats.

Properament, Josep Andreu i José Blanco (ministre de Foment) signaran el conveni a Madrid.

Aprovat el pressupost de l'any 2010 amb el consens de tots els grups polítics

El pressupost és de 9.281.249,20 euros

El passat dimecres 4 d'agost el ple de l'Ajuntament de Montblanc va aprovar per unanimitat el pressupost del consistori per a aquest any 2010, que és de 9.281.249,20 euros.

L'acord ha estat factible ja que s'han intentat recollir les principals propostes de cada formació política representada a l'Ajuntament. El pressupost de l'any 2010 intenta seguir la contenció de despesa, a causa de la situació econòmica en què es troba actualment tot el país.

En aquest sentit, el consistori montblanquí es troba en un pla de sanejament.

Cal destacar que malgrat aquesta situació econòmica, es realitza un esforç inversor important, amb una previsió de 2,5 milions d'euros.

Com a partides importants del pressupost caldria destacar la complementació de la Llei de Barris, les millores de diversos carrers del municipi i diverses actuacions a realitzar a la zona de sant Francesc.

Finalment, a causa d'una major entrada d'ingressos a les arques municipals, bona part es destinarà a la reducció del deute.

Subscriviu-vos a

el foradot

Revista bimestral de Montblanc

per només 16 euros a l'any!

Síntesi històrica de l'agricultura

Instruccions agrícoles bàsiques

Josep Pallisé Cendrós

Malgrat que en Josep Pallisé és pagès des de que té us de raó, no sempre s'ha dedicat a la pagesia les vint-i-quatre hores del dia.

Durant la seva vida laboral va ser treballador a dues empreses industrials i, fins i tot, va ser agent de seguretat bancari. Aquest fet, però, no li treu que es dediqui a cuidar el seu hort i a documentar-se i a estudiar profundament el món vegetal, des de l'arbrat fins a la naturalesa de les plantes. De fet, són tasques que continua fent als 82 anys d'edat.

Sigui com sigui, ha de ser un bon pagès perquè el Consell Comarcal l'hagi invitat a impartir classes als joves de l'Escola Professional.

Per aquest motiu, *El Foradot* es complau publicar-li el present breu, que si hagués estat més ampli fins i tot podria haver acabat esdevenint un tractat agrícola.

La redacció

EN EL MEU CAS HE ENSENYAT AGRICULTURA ECOLÒGICA A L'HORT DE L'INSTITUT MARTÍ L'HUMÀ DURANT 10 ANYS DOS COPS PER SETMANA.

S'ha dit que l'home primitiu tenia un sistema d'alimentació basat en la recol·lecció de les plantes del camp. Amb tot, l'agricultura pròpiament dita s'inicià fa uns 12.000 anys. No obstant, van passar els mil·lennis i els segles sense que es produïssin avanços rellevants.

Tenim constància de l'agricultura egípcia a través de les restes arqueològiques. En va sorgir una arada feta per una gruixuda branca d'arbre; d'aquesta manera els humans van començar a sembrar. Històricament, sabem que l'art del cultiu de la terra es va transmetre dels egipcis als grecs.

La pràctica de l'adob va sorgir quan part de les restes de la collita (rostoll, fulles, llavoretes...) es van incorporar a la terra. S'arribà al segle XX amb l'aparició dels adobs químics que van fer augmentar les plagues. En aquesta època moderna va aparèixer la maquinària i, últimament, l'agricultura ecològica perquè no s'actua massa d'acord amb la natura.

Amb l'arribada de diferents plagues, les plantes i els arbres s'havien d'ensulfatar i els productes líquids eren molt tòxics, contaminant els aliments.

Aquest ha estat el principal motiu perquè sorgís l'agricultura ecològica.

Exercint l'agricultura ecològica el pagès s'ha reconvertit a l'agricultura tradicional, a la de segles anteriors, a la de sempre.

En definitiva, el pagès tira fem animal i compostatge a la terra; aquest fet ha començat a tenir rellevància a partir dels anys noranta.

Mecàniques de l'agricultura: la influència de la lluna

Podria dir sense temor a equivocar-me que la base principal per generar tot tipus d'agricultura és la lluna, acompanyada d'altres disciplines no menys importants.

De lluna només n'hi ha una, però la terminologia pagesa ha emprat a totes les èpoques el terme llunes, fent-les tipificades per a indicar les fases que mostra durant la seva rotació a la terra. Aquestes són:

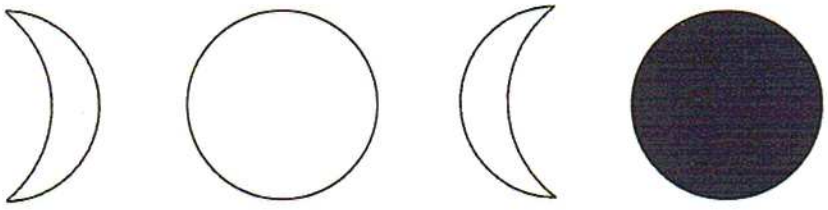

Creixent Plena Minvant Nova

En el cas meu, he ensenyat agricultura ecològica a l'hort de l'Institut Martí l'Humà durant 10 anys dos cops per setmana.

Com que hi havia molts alumnes interessats en la disciplina, es van formar tres torns per impartir unes classes adequades.

"la Caixa"

Muralla Santa Tecla, 30
43400 Montblanc
Tel. 977 860 040 • 650 730 691
Fax 977 861 847

Diumenges matí, obert

flors plantes | regals

River 6
Montblanc
977 863 167
vila.sagre@gmail.com

RJ ROMEU-JOVÉ SL

ASSESSORS

laboral
immobiliaria
comptable
assegurances
jurídica
financera
serveis
fiscal

ROMEU-JOVE SL
C/ Muralla de Santa Tecla, 33 • 43400 Montblanc
Tel. 977 862 411 • Fax 977 861 339
E-mail: romeujove@romeujove.e.telefonica.net
www.romeu-jove.asesoris.net
www.fincasromeu.com

Tallers COMBI S.A.

Motlles, utillatges i projectes
Manteniments industrials
Mecanitzats i rectificats

Polígon Industrial Lluís Companys
C. L'Artesana, s/n
43400 MONTBLANC (Tarragona)
E-mail: combi@combisa.com

Tel. 977 86 11 82
Fax: 977 86 24 85

ÉS IMPORTANT NETEJAR ELS RECS I BASSES DE FANG EN LLUNA VELLA, JA UE DE FER-HO EN LLUNA NOVA L'AIGUA ES COLA I ES PERD.

Una regla molt útil per conèixer l'estat de la lluna quan mirem el cel i no tenim cap manual a mà és la següent.

Quan la lluna forma una "D" al cel, aleshores creix i quan forma una "C", decreix. O sigui que les inicials "C" i "D" indiquen a la inversa el seu estat.

Els alls s'han de sembrar en lluna vella o en advent (lluna de desembre), ja que si es fa en lluna nova les arrels no profunditzen i acaben per sortir de la terra.

És molt important la lluna en la poda i en la tala dels arbres.

Els arbres de fulla caduca s'han de tractar en lluna vella mentre que els de fulla perenne s'ha de fer en lluna nova.

I ull viu que de fer-ho al revés la poda no condeix i la fusta es corca.

És important netejar els recs i basses de fang en lluna vella, ja que de fer-ho en lluna nova l'aigua es cola i es perd.

Temporada en què es planten les verdures, els llegums i els cereals

Les verdures

L'enciam es pot plantar tot l'any, tot i que cada classe al seu temps. A la tardor l'escarola normal i el call d'àngel que és molt fi i més tardaner.

Les cols i els bròquils s'han de plantar de cara al bon temps i segons la classe, més aviat o més tard.

Referent als espinacs, avui en dia hi ha classes que es poden sembrar tot l'any però és millor fer-ho a finals d'agost o amb l'arribada de l'hivern.

És preferible plantar les bledes durant els mesos de maig i juny.

Els llegums

Els pèsols i *titibecs* (pèsols de sopa) se sembren als mesos de desembre i gener.

Les faves pels volts del mes de novembre, de la mateixa manera que les besses i l'erb.

La mongeta tendra, que és la primera a collir, s'ha de sembrar a finals d'abril i fins a mig mes de juliol, mentre que els fesols de mongeta seca se sembren del dia 10 al 15 de juliol.

Aquestes dates són establertes per l'àmbit geogràfic de la Conca de Barberà.

Els cereals

Tenim el blat, l'ordi i la civada. El blat i l'ordi se sembren entre novembre i desembre; la civada, al gener. Aquest darrer cereal avui en dia gairebé no se sembra, ja que estava destinat per al menjar de les cavalleries.

Jo, com a pagès, puc afegir que mai s'ha de sembrar un producte al mateix lloc de l'any anterior; en un tros de terra s'ha de procurar que s'hi podreixin herbes o el rostoll, ja que si no es fa així, la terra queda estèril en pocs anys.

Aquest ús tan elemental és utilitzat equivocadament per algunes persones no habituades a la terminologia agrícola. Per tant, no en va hem escoltat en alguns casos dir "hem plantat el blat" o "hem sembrat cebes".

Mal dit; cal fitxar-s'hi bé, ja que en aquests casos les persones que ho expressen equivocadament queden com a ignorants pel que fa a la matèria de la terminologia pagesa elemental.

REFERENT ALS ESPINACS, AVUI EN DIA HI HA CLASSES QUE ES PODEN SEMBRAR TOT L'ANY PERÒ ÉS MILLOR FER-HO A FINALS D'AGOST.

Garatge Gaya, SA

SEAT

Tel.: 977 86 24 66
977 86 24 96
Fax: 977 86 23 83

Plla. Santa Tecla, 29-31
43400 Montblanc
(Tarragona)

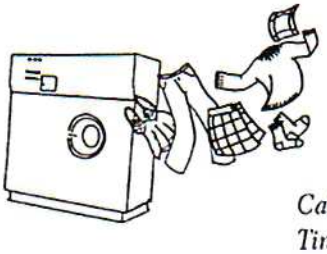

TINTORERIA MONTBLANC

Catifes, pell i llenceria
Tintat de roba de cotó i napa
Planxat de tota classe de roba
Passem a domicili

OFERTA rentat 2 edredons o 3 mantes 27,30 €

C/ Major, 84 • MONTBLANC
Tels. 977 86 07 48 - 977 86 07 49

Olé, la marihuana!

Josep M. Contijoch

En Silvet era una persona que amb el pas dels anys es va quedar vidu. Ara viu mig retirat, però en les èpoques actives havia estat un gran negociant.

Traficava en tot el que es podia comercialitzar. Va fer diners. Visqué com un rei.

Tenia pis a la ciutat, un xalet a la platja i una casa a la muntanya.

Es trobava als afores d'un *poblet* xicarró però amb totes les infraestructures per a viure-hi tranquil.

Al *poblet* hi arribaven amb la seva dona a finals de setmana.

La casa de camp quedava damunt d'un turó on s'hi accedia per un camí que donava diversos retombs, circumstància que la feia bastant inaccessible.

En quedar-se vidu, Silvet va tenir una depressió que el va tenir força temps enfonsat i a punt de retirar-se al seu xalet sense relacionar-se pràcticament amb ningú. Només el visitaven dos amics.

Planta del cànnabis (mare del haixix o marihuana)

ADOMONT
Agrupació de Dones de Montblanc
Plaça Poblet i Teixidó, 10
43400 MONTBLANC

Fem moltes activitats:
cursos de formació, manualitats,
sortides culturals i moltes més
coses.

Apunta-t'hi. T'ho passaràs molt bé!

MOIX
gestoria

FINQUES
C/ Riber, 22 • 43400 Montblanc
Tel.: 977 862 768 • fax: 977 862 738
www.finquesmoix.com

ASSEGURANCES
C/ Pintor Potau, 1 • 43400 Montblanc
Tel.: 977 86 2592 • fax: 977 862 759

LABORAL & FISCAL
C/ Pintor Potau, 8 • 43400 Montblanc
Tel.: 977 860 770 • fax: 977 862 738

Un d'ells, una bona persona coneguda a la infància, s'obstinava en fer-lo sortir de la depressió dient-li que visités un psicòleg o un assessor espiritual, però ell argumentava que no tenia forces per fer-ho.

L'altra amic l'havia conegut quan era negociant. Era un tipus pinxo, simpàtic, arrabassador, divertit, de llengua fàcil i home de solucions ràpides.

Aquest li va dir que per sortir de la depressió no hi havia res millor que fumar-se de tant en tant un *pito* de marihuana.

Silvet coneixia vagament aquest llenguatge de la droga blana però no l'havia provat mai.

En principi ho va refusar però com que l'amic el continuava insistint dient que allò no era un droga, sinó una varietat del tabac, el convencé tot pensant que un sol cigarret no podia perjudicar-lo i, si després no li anava bé, podia deixar-ho i santes pasqües.

Silvet, després d'haver-se fumat el primer va observar que el seu estat d'ànim no era tan depressiu.

Aleshores, l'altre li va deixar un grapat d'herba sobre la taula dins una *bosseta* de plàstic i posteriorment fugí.

Silvet se la va anar fumant després d'haver comprat un llibret de paper de fumar a l'estanc.

Segons li semblava, la *depre* disminuïa quan la fumava. Silvet s'anà enllepolint fumant-la de tant en tant, després més sovint, ja que el vici li demanava.

Pel que fa al subministrament, trobà a la ciutat un individu que n'hi facilitava fins que un cert dia es va assabentar que hi havia algú que cultivava el haixix a la seva finca.

L'home va pensar: "Si es pot fer en una finca, millor serà en un hort".

Però... i si l'enganxa la policia? Ja que una cosa és ser fumador i l'altra cultivador! Malgrat tot, es va gestionar una planta de haixix i apa, a fer d'horticultor!

Es féu un paredó tipus hivernacle, cercat amb un canyís i regat amb el gota a gota, amb la qual cosa les plantes creixien sanes i vigoroses.

Amb tot, tenia el dubte que si un dia se li presentessin els Mossos, un forestal o un guardabosc, podia tenir complicacions.

Aleshores, per no tenir problemes va pensar fer-ho ben d'amagatotis.

Al primer any tot anà bé, però al segon any alguna va passar alguna cosa relacionada amb els ensums.

Els galifardeus vagarosos i picardiosos deuen tenir l'olfacte dels gats i el haixix deu tenir un flaire subjugant que atrau els gats; el dia abans d'arreplegar la collita, en un moment que baixà a la població per fer compres, es va trobar el paredó segat, mai millor dit, arrancat de soca arrel i sense haver-hi deixat ni un bri. *Casundena*!

Va reflexionar. Abans, en vida de la seva dona, quan anaven al xalet als caps de setmana es van trobar en un parell d'ocasions que havien entrat a casa, però en observar que no hi havia res de valor, deixaren de fer-ho.

No valia la pena fer l'esforç de pujar el turó per no trobar res de valor.

Amb el haixix és una altra cosa, doncs, és un producte que atreia tant els consumidors com els traficants. Aleshores va decidir fer un bon pla de seguretat. En primer lloc, va posar un cartell que deia: "Aquest paredó de marialluïsa roman tancat de maig a octubre per no haver-hi collita".

Al menys, evitaria les visites inoportunes durant l'estiu. En segon lloc, s'havia de protegir el tancat amb mides dissuasives i eficaces. Llavors va fer muntar per un especialista una infraestructura digna de la CIA.

Va posar a l'entrada del recinte una cèl·lula fotoelèctrica que encengués els llums de la finca quan s'hi penetrava.

A més, va complementar el dispositiu amb un senyal d'alarma, una sirena de les quals fan una sorollada fins a Nova York.

Per si fos poca cosa, va posar dalt del pi del costat del paredó un vídeo de tres càmeres que anés gravant l'entorn de la plantació i un altre enginy ocult entre el matolls que deixava anar una mena de dispars quan es trepitjaven els cables que creuaven el camí.

I encara més, una trampa que li donaria al fortuït una sacsejada de campionat al turmell en trepitjarla.

Finalment, va untar el passamà i el pany de la porta del clos amb un producte que deixés les empremtes, detectables pels rajos infrarojos. Ara podia dormir serè,

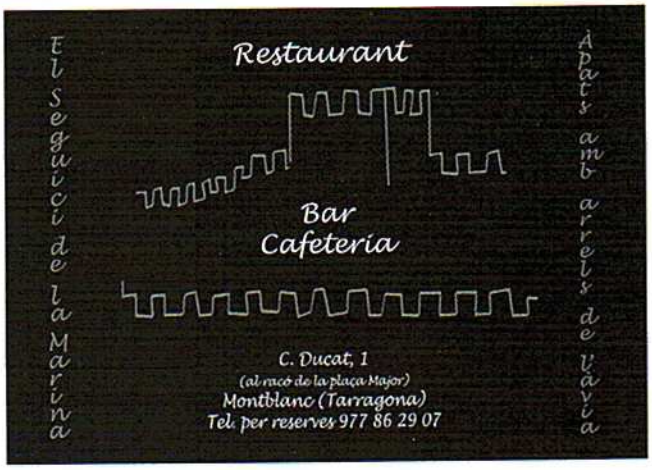

ja que vivint tots els dies al xalet seria impossible no detectar a l'intrús. Fins i tot tenia una escopeta per tirar tirs a l'aire en darrera instància.

Una nit va escoltar l'alarma. Se n'adonà de seguida que fou un animal nocturn que havia accionat el dispositiu.

Bé, no havia passat res. De fet, no va passar res fins a la nit de Sant Silvestre.

Aquella nit el poble celebrava el traspàs d'any amb gran pompa. A ell el van convidar a disfressar-se de Noel. No podia dir que no.

Malgrat que no li feia gaire gràcia va acceptar-ho per allò de les relacions públiques.

Va assistir a la festa fins a les cinc de la matinada. De retorn, només obrir la porta ferrada de la finca va observar alguna cosa rara.

Aparentment tot es veia igual però hi faltaven coses.

Des de l'alçada del promontori va observar en primer lloc que el paredó no hi era. Horror!

El canyís, la teulada de plàstic, la collita... Tot havia desaparegut!

Ràpidament s'arribà a la planura. La collita del haixix es veia segada arran de terra.

Però aquí no va acabar la cosa, doncs, juntament amb la plantació li havien robat el dispositiu de l'alarma, la cèl·lula fotoelèctrica, la càmera de vídeo, el giny dels petards, la trampa de conills i, per si fos poca cosa, fins i tot el pany i el passamà untats amb el producte invisible.

Una catàstrofe! Encorregut se n'anà cap al xalet tement que l'haguessin arrasat; però no, es trobava incòlume.

El xalet no tenia ni una rascada i fins i tot l'escopeta estava al seu lloc, amb la qual cosa va comprendre que els lladregots coneixien bé el terreny que trepitjaven.

Pensant en qui podria haver estat, va arribar a dues conclusions: o els lladres eren una grans versats en els sistemes d'alarma o, vés a saber, potser el *caco* havia estat el propi muntador dels sistemes.

Qui sàpiga l'última paraula, que digui la següent.

Vista la situació, en Silvet li van quedar només dues solucions: muntar de nou la parafernàlia de seguretat o deixar de fumar.

Es va decidir per l'última.

Passat el deliri de la droga, diuen que Silvet havia murmurat que havia de tenir alguna consideració envers els lladres, ja que gràcies a ells havia deixat de fumar!

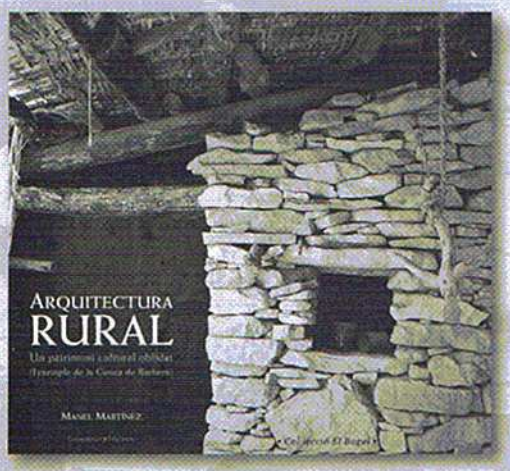

ARQUITECTURA RURAL
Un patrimoni cultural oblidat
(l'exemple de la Conca de Barberà)

Autor: **Manel Martínez i Garcia**
Nombre de pàgines: **168**
Nombre d'il·lustracions: **277**
Preu: **13,50 euros**
ISBN: **978-84-9791-407-9**

L'arquitectura rural es basa en construccions senzilles, pensades només com a suport a la feina del camp i en què la pedra és el material bàsic empleat. Són edificacions realitzades dins d'un món agrari amb una economia de subsistència, un món rural avui ja desaparegut.

La Conca de Barberà és molt rica en aquest tipus d'arquitectura. Hi trobarem construccions variades i disperses, amb diferents tipologies que depenen de l'ús i aprofitament a què estaven destinades.

Tot aquest ampli ventall proporciona una rica mostra de construccions etnològiques dignes de ser destacades i catalogades com a patrimoni cultural.

És un patrimoni fins ara poc conegut i, per tant, poc valorat que fa ja moltes dècades que està en desús i que pateix agressions constants. Tot aquest ric patrimoni arquitectònic és en procés de desaparició, ja que no té ni la utilitat ni l'ús pel qual fou construït. Si actualment afirmem que el treball al camp o el treball de pagès es troba en fase d'abandonament, les construccions rurals ja fa molts anys que passaren per aquesta fase. De marges de pedra seca, ja fa molts anys que ningú no en fa, i hem de retrocedir molt més temps per recordar la construcció de les últimes barraques de pedra seca.

Associació literària l'Escarritx

Enriqueta Moix i Maré

En els darrers anys, Montblanc i la Conca han tingut un important moviment literari; s'han publicat molts llibres d'escriptors de les nostres contrades, tant de poesia com d'assaig, i també d'història. Precisament per aquest motiu, l'any passat vam preparar la Festallibre. Acabada la Festallibre, els mateixos organitzadors vam pensar que allò havia de tenir continuïtat i, per tant, calia promoure altres actes literaris. Després d'algunes reunions vam acordar crear l'Associació Literària l'Escarritx.

El nom pot sonar una mica estrany però volíem que fos un nom simbòlic. Vam pensar en topònims de Montblanc i la Conca i tot recordant noms de fonts, vam anomenar la font de l'Escarritx que es troba prop del pont de la Fusta.

Ens va agradar. Un escarritx també simbolitza un toc inesperat d'aigua que mulla sobtadament i això és el que volem fer arribar als socis per dir que estem preparats per a promoure escriptors, llibres... Les nostres activitats versaran sobre el món de la literatura.

Hem pensat fer tallers d'escriptura i de lectura, presentació de llibres, organitzar algun premi literari, taules rodones sobre escriptors o llibres, xerrades d'escriptors, recitals de poesia o de narrativa i exposicions, entre d'altres coses.

I com a acte principal, tornar a organitzar la Festallibre que serà aquest proper mes de novembre. Penseu que la literatura catalana ha estat de les més importants amb grans escriptors com Joan Maragall, mossèn Cinto Verdaguer, Salvador Espriu, Mercè Rodoreda, Miquel Martí i Pol i tants i tants altres, i no hem de desmerèixer els escriptors actuals que ressonen arreu del món.

El dissabte 4 de setembre a les 8 del vespre es va presentar en societat l'Associació Literària l'Escarritx, en el decurs d'un acte que va omplir de gom a gom la sala del Museu Arxiu de Montblanc.

Sota l'acurada conducció d'en Toni Cartañá, intervingué la M. de la Serra Balanyà, que explicà breument l'origen de l'associació així com les finalitats que perseguia.

Agustí Solé agafà el relleu tot llegint l'acta protocol·lària que recollia la constitució de l'associació com a tal, amb la composició de la Junta Directiva. A continuació es va donar pas a un recital poètic a càrrec dels autors montblanquins Josep Civit, Enriqueta Moix i Rosa Lentini.

El recital va amenitzar per un concert a càrrec dels alumnes de guitarra de l'Escola de Música de Montblanc. Els músics van ser Joan Ribé, Andreu Vandellós i Jordi Margalef.

També es va llegir un emotiu escrit de suport que havia redactat l'escriptor reusenc Xavier Amorós, que no hi va poder assistir per motius personals. Va cloure l'acte l'escriptora vallenca Margarida Aritzeta que va dissertà sobre la literatura i la realitat, a més de donar la benvinguda a la nova associació. Tots els assistents van rebre un parell de punts de llibre commemoratius, dissenyats per Laura Casas i amb poemes d'Enriqueta Moix i Josep Civit.

L'Associació admet tot tipus de col·laboracions i tothom que vulgui associar-s'hi (quota única anyal de 12 euros) es pot dirigir al Museu Arxiu de Montblanc o a la Biblioteca Municipal on trobarà les fitxes per fer la inscripció.

Finalment, des de l'Associació es vol fer públic l'agraïment envers totes aquelles entitats i persones que han contribuït a fer realitat i a dignificar la presentació de l'Associació Literària l'Escarritx.

Subscriviu-vos a

el foradot

Revista bimestral de Montblanc

per només 16 euros a l'any!

Aprodisca crea una secció teatral

Josep M. Grau Pujol

Dins les activitats que ve desenvolupant el servei prelaboral d'APRODISCA de Montblanc com a teràpia per a persones amb trastorns mentals, com per exemple l'edició de la revista *La Nostra Veu*, un hort ecològic, un taller d'informàtica, visites periòdiques a la biblioteca comarcal, etc., ara hi hem d'afegir una secció de teatre.

Després de nombrosos assajos setmanals, el passat 16 de juliol del 2010, al Centre Parroquial de Montblanc, un grup de vuit persones representaren fragments de l'obra *A cal fotògraf*, distribuint-se els papers de la següent manera: Propietari (Ferran Bartomeu), Enric (Marc Navarro), Alfons (Daniel Castro), senyora (Rosa Gras), nena (Dolors Sales), botxí (Francesca Torres), nuvi (Josep Miró), núvia (Maribel Lavila), amb Jacob Massat en l'atrezzo.

Inicià i clausurà l'obra l'actuació musical del sarralenc Anton Duch Torné, que amb la guitarra i la seva magnífica veu amenitzà una agradable vetllada teatral que feu les delícies tant dels assistents que omplien el local (familiars i amics) com als mateixos actors, que no pararen de riure i aplaudir.

Des d'aquestes pàgines encoratgem als responsables a continuar treballant en aquesta línia que afavoreix la memòria i l'expressió corporal dels participants a la vegada que surten de l'ambient de treball.

Felicitats a tots plegats i per molts anys.

DESPRÉS DE NOMBROSOS ASSAJOS SETMANALS, EL PASSAT 16 DE JULIOL DEL 2010, AL CENTRE PARROQUIAL DE MONTBLANC, UN GRUP DE VUIT PERSONES REPRESENTAREN FRAGMENTS DE L'OBRA *A CAL FOTÒGRAF*.

Subscriviu-vos a

el foradot

Revista bimestral de Montblanc

per només 16 euros a l'any!

LABORATORI
A Cal
Fotograf

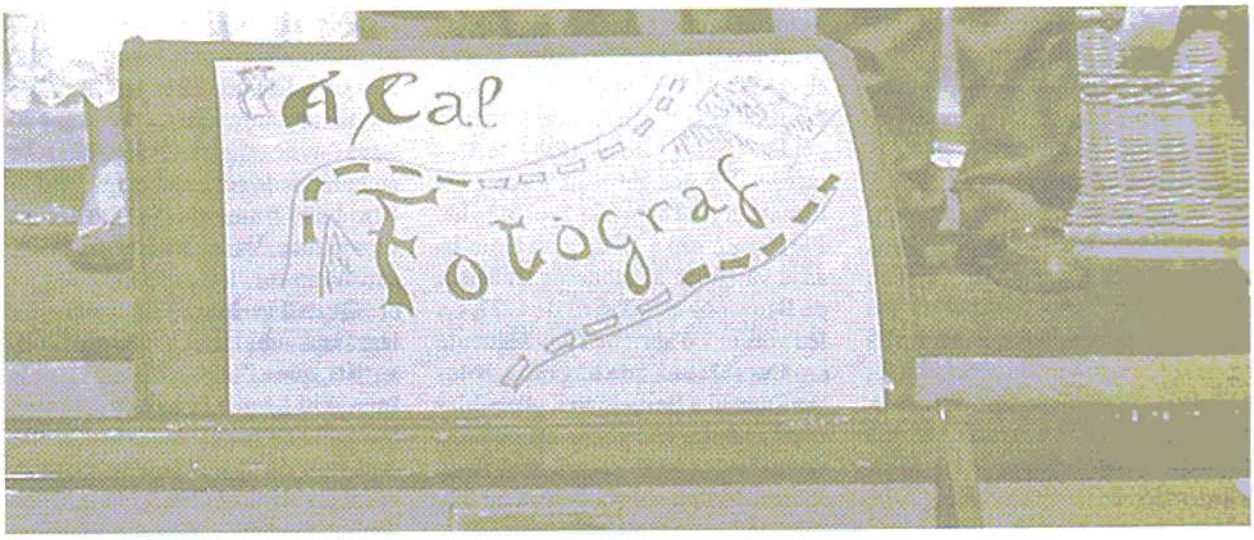
A Cal
Fotograf

Carrer Fra Magí Català

Neus Jàvega i Josep-Pau Jàvega

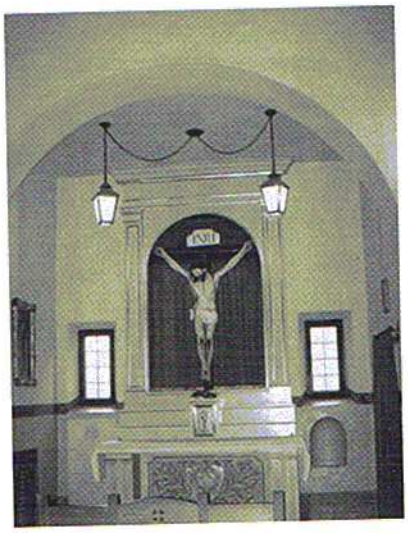

Per un costat, aquest carrer toca amb el carrer Parlaments i acaba a cal Mariol, és a dir, darrere de l'edifici de l'antic Col·legi de les Monges Vedrunes. Possiblement, tenia sortida en algun moment al carrer de la Civaderia ja que una casa situada a l'extrem, que servia de corral i magatzem, el limita.

El carrer està dedicat a fra Magí Català i Guasch, que nasqué a la casa número 7 on l'Ajuntament hi col·locà, el 10 de setembre de 1956, una placa de marbre historiada amb la vida del frare.

Fra Magí Català i Guasch i el seu germà bessó Pere Nolasc foren batejats el 31 de gener de 1761 a l'església parroquial de santa Maria de Montblanc. La partida de naixement de Magí extreta de l'Arxiu Parroquial diu:

"Partida de baptisme de Magí Català i Guasch. Avui, dissabte, dia 31 de gener de 1761, jo, Joan Ferrer, Pbro., amb la llicència del Rvdo. Josep Montaner, Pbro i plebà de la present vila de Montblanc i de la Plebania, Bisbat de Tarragona, he batejat, segons el ritual i forma de Nostra Santa Mare a les fonts baptismals de la mateixa església, a Magí, Josep, Maties, fill legítim i natural dels cònjuges doctor Maties Català i Roig i la senyora Francesca Català i Guasch; foren padrins Ramon Català i Josefa Català, donzella, tots de la present vila."

A continuació d'aquesta partida baptismal es llegeix la del seu germà Pere Nolasc.

Fra Magí Català va tenir cinc germans: En Ramon, que fou el seu padrí de baptisme, va morir a l'edat de 42 anys i fou notari de Montblanc; en Pasqual, que fou capellà; en Pere Nolasc, que era el seu germà bessó i dos més que no consten en acta. Probablement moriren en néixer.

A l'edat de sis anys i mig, Magí i el seu germà Pere van rebre el sagrament de la confirmació de les mans del Dr. Lario i Lancis, Bisbe de Tarragona. Els dos germans foren confirmats el 10 d'agost de 1767 a Lilla. Ple d'amor cap a Déu, quan tenia 16 anys va entrar al monestir franciscà de Barcelona el 4 d'abril de 1777, on féu vots el 9 d'abril de l'any següent.

Cursà estudis de filosofia, teologia i moral a Barcelona i, probablement, també a Girona. En aquesta ciutat fou ordenat sacerdot el 19 de febrer de l'any 1785 pel bisbe Tomàs de Lorenzana.

Desitjant la salvació de les ànimes, es va oferir voluntari per anar a les missions índies d'Amèrica. Embarcà al port de Cadis a l'octubre de 1786 amb destí a la capital de Mèxic on passà els següents sis anys al Col·legi Missioner de *San Fernando*, preparant-se pel dur treball que l'esperava.

L'any 1793 per disposició dels seus superiors, s'embarcà com a capellà a la fragata *Nuestra Señora de Aranzazu* que feia ruta cap a Nootka, terres de l'actual Canadà. Tanmateix, el missioner montblanquí anhelava tornà a les missions, fet que se li va permetre després d'anar a Califòrnia. A finals del mes de juliol de 1794 va arribar a la missió de santa Clara, on durant 36 anys fou l'escenari del seu fructuós treball i de la seva activitat evangelitzadora i humanitària a favor dels desvalguts. Va fer una tasca extraordinària.

Quan Fra Magí Català arribà a la missió ja hi havia 1400 indis convertits, que a l'ombra de la creu de la missió hi havien construït les seves llars. Fra Magí va començar el treball amb una força i un entusiasme comparable a la d'un gran apòstol. Treballava amb els seus neòfits des

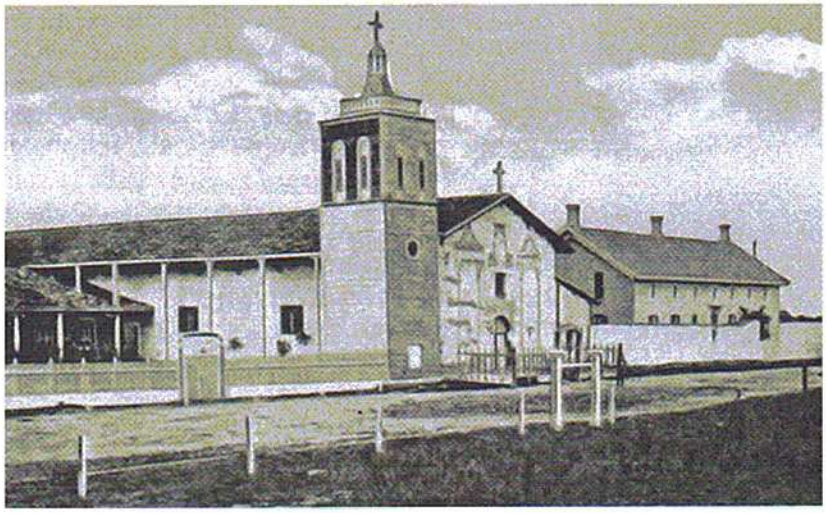

de les primeres hores del matí fins ben entrada la nit. Sovint feia viatges perillosos cap a tribus llunyanes de la missió i després tornava invariablement acompanyat d'un gran nombre d'indis pagans que els havia fet abandonar la vida salvatge per la vida feliç de la comunitat de Santa Clara, convençuts sempre per la dolça caritat del Frare.

Ja carregat d'anys continuava viatjant, sempre a peu, fent llargues caminades i sofrint les inclemències del clima i altres dolors, però mai se li va escapar cap queixa dels llavis.

Fra Magí Català dejunava durant tot l'any; no tastava res d'aliment fins al migdia, i llavors solament menjava una mica de pa de moresc i llet. Mai va menjar carn, ous ni peix.

A l'alba del dilluns dia 22 de novembre de l'any 1830 a l'edat de 69 anys, morí després d'una llarga i penosa malaltia. El seu company Fra Josep Viader féu constatar: "Tan pronto se supo su fallecimiento, acudió a Santa Clara una muchedumbre inmensa del pueblo. Y fue aquello un llanto colectivo hasta después del entierro. Toda la gente de la Misión y del pueblo de San José dieron pruebas fehacientes de su amor hacia el Padre. La frase "el santo nos ha dejado" circulaba de boca en boca... Los indios y los blancos le miraban como un santo mucho antes de que su alma se desatase de las ataduras del cuerpo para volar al cielo".

Després de la seva mort, el 2 d'abril de 1860 es va obrir la tomba a fi de dipositar-hi les restes mortals de Fra Pere De-Vos. A partir d'aquí s'inicià el seu procés de beatificació que quedà estancat el 27 de gener de 1909.

Capella De Sta. Clara on està enterrat Fra Magí Català.

A l'esquerra de l'altar es veu la làpida funerària.

L'any 1907 els jesuïtes de santa Clara van traslladar les restes de Fra Magí al peu del gran crucifix de l'església de santa Clara, on tantes hores de dia i de nit havia passat orant. En aquest lloc hi ha una làpida que diu, traduït de l'anglès:

Deuus meus et omnia.
Consagrat a la memoria
De F. Magí Catam, O.F.M
Nascut a Montblanc, Catalunya,
Espanya, A.D, 1761
Fet franciscà a Barcelona, A.D, 1777.
Arribat a Santa Clara
el juliol A.D 1794
Aquí treballa, ora i sofrí per espai
de 36 anys.
Va morir en santedat el 22 de Novembre AD 1830
Estimat per Déu i els homes.

Fra Magí Català ha donat nom a una illa canadenca del Pacífic, al costat de Vancouver, que fou batejada com Català *Island*. I a un pas situat entre les illes de la badia de la Reina Carlota, també al Canadà, anomenat Català *Passage*.

En aquest carrer, relativament curt, hi ha una de les tantes capelletes de sants que estan repartides per tot Montblanc. Es tracta de la capella dedicada a Sant Isidre, situada a la cruïlla del carrer Fra Magí Català amb el carrer Vilanova del Mercadal.

Bibliografia

Les dades de fra Magí Català estan extretes d'uns textos de Fra Pere Sanahuja que extragué de Josep Rosselló, màrtir de la revolució de 1936.

Grau, J. M. i F. Badia, F.: *Diccionario Biográfico Histórico de Montblanc*. Fundació Martí l'Humà. Montblanc, 2008, pp.65-66.

El quadre de Santa Gertrudis

Ramon Ribera Gassol

El Museu Comarcal de la Conca de Barberà (Montblanc) posseeix una interessant col·lecció de pintura de diversos segles. Des d'aquesta mateixa revista (número 55 de l'any 2009) vàrem realitzar un estudi d'una d'aquestes obres. Ara, en aquest article, en tornem a donar a conèixer una altra del període barroc, ens referim a:

Garlanda de flors amb Santa Gertrudis. Núm. inventari 2396 / Oli sobre tela / 1,31 x 98 cm. Autor anònim. Escola Espanyola / Segona meitat del segle XVII / Desconeixem la seva procedència / La temàtica de la Natura Morta: Les Flors

Al quadre conflueixen dues temàtiques molt característiques dins de l'època barroca: la temàtica de les flors i la temàtica religiosa. Quant a la primera, la representació de flors s'insereix o s'engloba dins del gènere pictòric anomenat natura morta o bodegons, que es féu molt popular durant el segle XVII a tot Europa. Tot i així, aquest gènere pictòric ja té els seus antecedents al món clàssic, però com a gènere específic amb entitat pròpia el trobem a l'últim decenni del segle XVI. En aquest sentit, Roma és considerada la principal ciutat com a centre difusor del corrent a la resta de països europeus.

A Espanya la representació de flors tingué el seu moment àlgid durant la segona meitat del segle XVII ja que varen sorgir pintors especialitzats en la temàtica floral com per exemple Gabriel de la Corte, Juan de Arellano, Bartolomé Pérez, Blas Muñoz, etc. Tots ells van rebre la influència d'un gran especialista flamenc, Daniel Seghers.

A la nostra pintura les flors es troben dins d'un altre tipus de temàtica; les garlandes que encerclen una escena o figura de caire religiós, encara que també n'hi ha de caire profà. En alguns casos això suposava la intervenció de dos especialistes. Un dedicat a l'art floral que podia ésser molt detallista i realista tant en les pròpies flors com en la introducció d'insectes i d'algun rèptil. L'altre especialista ho era en temàtica figurativa, que era l'escena central.

A l'obra del museu creiem que tot ha estat realitzat per un mateix pintor de tècnica correcta i on destaca pel detallisme de les flors. També esmentar que en molts casos les flors no eren simples objectes decoratius, sinó que portaven implícit un significat; tant podia ésser el de la bellesa com el de la fugacitat de la vida humana. En aquest últim aspecte se solien representar juntament amb altres objectes. En aquest cas, les composicions s'anomenen *vanites*.

Descripció: les Flors

D'un fons obscur emergeix una garlanda de flors on n'hi veiem de diverses: tulipes, *passionàries*, peònies, lliris, hortènsies, anemones, roses, etc. que encerclen en aquest cas la figura d'una santa.

La figura de la santa

Santa Gertrudis (1256-1301/1302) anomenada la Magna o la Gran, religiosa benedictina/cistercenca, als cinc anys fou portada pels seus pares al monestir de Helfta (Helpede) a prop d'Eisleben (Alemanya), rebent una extraordinària formació. Moltes vegades erròniament se la representa com abadessa, com és en el cas de la pintura de Montblanc, quan en realitat no ho va ser mai. Va viure sempre en el mateix monestir. Fou coneguda

Celler Carles Andreu

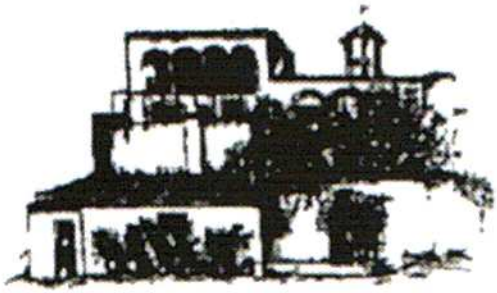

Visita, degustació i venda
C/ Sant Sebastià, núm. 19 - 43423, PIRA
Tel. 977 887 404
info@cavandreu.com

HORARI: De dilluns a divendres de 10 a 13h i de 16 a 19 h.
Dissabtes: de 10.30 a 13.30 h. i de 16 a 20 h.
Diumenges i festius: de 10.30 a 13.30 h.

pels seus escrits ascètics i en concret per les anomenades *Revelationes*, escrits aplegats en cinc llibres i que foren compilats segurament per la religiosa Matilde de Wipra, on explica les seves visions i experiències místiques amb un estil molt explícit i directe, cosa gens usual per una dona en aquella època. L'any 1506 el monjo cartoixà Juan Lausperger va publicar els seus escrits, fet que provocar que es comencés a divulgar la figura de santa Gertrudis. És a partir de 1606 quan se li començà a retre culte.

L'any 1609 fou declarada patrona de les Índies Occidentals i posteriorment, el seu nom fou introduït oficialment al Martirologi Romà l'any 1677, celebrant-se la seva festa actualment el 16 de novembre (abans però es feia el dia 15 del mateix mes). La santa vestida amb hàbit negre, sosté amb la mà dreta el bàcul abacial (tema que ja hem esmentat), mentre que amb la mà esquerra recolzada damunt el pit sosté un cor en flames en el qual hi ha la figura del nen Jesús, símbol del seu amor i unió mística amb Jesús i l'eucaristia.

Amb la mateixa mà sosté un filacteri o cinta que cau serpentejant. En tres dits de la mà porta un anell, fet que també trobem en altres representacions pictòriques sobre santa Gertrudis.

Representada amb aspecte jovenívol amb la mirada envers al cel, a redós del cap (inclinat envers el costat dret) hi ha el nimbe de santedat a manera de raigs lumínics. La part superior de la figura està envoltada de núvols (creant un contrast amb el negre de l'hàbit i aportant lluminositat a la composició).

També a la part superior emergeix la figura de l'Esperit Sant (colom), mentre que del costat dret emergeixen en rotllana quatre caps alats de querubins.

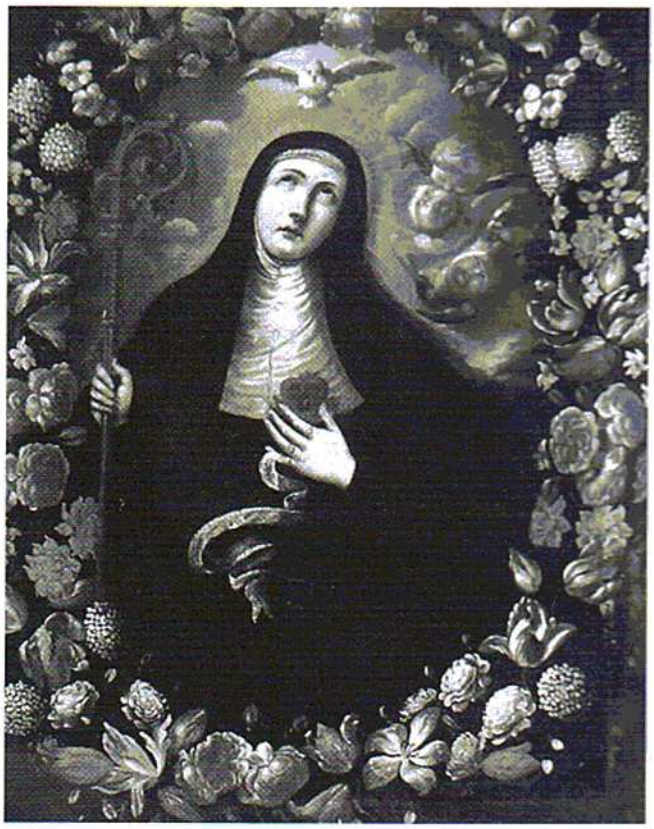

Garlanda de flors amb Santa Gertrudis (Museu Comarcal de la Conca de Barberà)

Bibliografia

CHERRY, Peter. *Arte y Naturaleza. El Bodegón Español en el Siglo de Oro.*

FERRANDO ROIG, Juan. *Iconografía de los Santos*.Edicions Omega. Barcelona, 1950.

Bibliotheca Sanctorum.Volum VI. Istituto Giovanni XXIII.Roma.

La Belleza de lo Real. Floreros y Bodegones españoles en el Museo del Prado. Catàleg exposició. Museo Nacional del Prado. Madrid, 1995.

Subscriviu-vos a

el foradot

Revista bimestral de Montblanc

per només 16 euros a l'any!

Sortides del Club Atlètic Montblanc

Jordi Romeu Farré

Quan ja enfilem la part final de l'estiu toca sortir cap al Pirineu (tot un clàssic) i el 28 i 29 d'agost ens apropem a Bagneres de Luchón (França) on aprofitem les dues jornades per conèixer una part d'aquests paratges.

La primera sortida és cap a la Vall de Lis on l'espectacular cascada d'Enfer ens va donar la benvinguda. És un salt d'aigua impressionant que dóna pas a un senderó que ens porta fins a la Rue d'Enfer (camí del Infem), un indret que per poder-lo descriure et falten paraules. Anem baixant i deixem el camí del Mal Pas; de nou al fons de la vall. A la tarda, un toca perdre's per Bagneres i entre altres ens trobem uns jardins on uns arbres espectaculars els fan més encisadors i, com no, les Thermes, que han passejat el nom de la vila per arreu. Una representació del CAM va gaudir de les seves virtuts.

Diumenge a les 6 h i amb ajuda dels frontals anem fen camí; el desnivell ho demana. A les primeres clarors del dia fins i tot trobem rovellons però cap a munt fins a Superbagners (1.804 m) on tenim a l'abast de la mà la Maladeta, l'Aneto, la Salvaguarda... El dia és esplèndid i ja som al coll de la Coume de Bourg on ens esperen les últimes rampes per coronar el cim de Céciré (2.403 m). Gaudim de la gran panoràmica i seguim fins al coll de Hourquette des Hounts-sec i tornem a gaudir de l'entorn: els llacs d'Espingo i el d'Oo amb la bellesa de la cascada de la Madeleine que li proporciona un encant que et deixa paralitzat. Baixem del núvol i una pista ens porta fins a les Granges d'Astau on donem per acabada la sortida que ens ha permès conèixer una petita part del GR-10.

Passada la festa major, de nou el peu aterra i anem cap a Vandellòs (Baix Camp) per donar un vol pels Dedals. Al *poblet* abandonat de Castelló deixem els cotxes. Agafem el GR -192 i anem per una pista destrossada; és el que abans era el camí empedrat i picat a la roca d'accés als conreus dels Dedals, anomenat camí dels Graus de Castelló. Fet aquest incís, som al *collet* del Vent que ens fa passar per la carena i així gaudir de les vistes. Arribem al corral de ca la Torre en la qual una pista ens marca el camí fins al coll de la Basseta. Aquí el paisatge es converteix en un món de roca ple de formes fantàstiques provocades per l'erosió de l'aigua que junt amb la raconada del mas de Navaies, la font i les marjades fan que l'entorn sigui senzillament encantador. Un *grauet* obra el camí que ens porta al cim del Motlló Puntaire (727 m) i l'espectacle està servit. Del cap de Salou fins al Delta, Montsià, Ports, Montsant, Llevaria, Miranda, la Mola i gairebé tot el camp de Tarragona, una meravella! Per la carena arribem a la portella del Xato cap al camí de les Obagues; tot seguit el coll de la Creu i un fort descens fins a Castelló. Bé, de nou amb el factor sorpresa al seu favor, el CAM ha permès a tots els companys de camí conèixer un altre del racons que ens té reservats el nostre petit país.

Pi de la Carabasseta a Ulldemolins

Notícies del Consell Comarcal

✔ Al viver d'empreses Concactiva de Montblanc es féu l'acte de presentació dels resultats de la segona convocatòria dels ajuts del Fons Europeu de Desenvolupament Regional (FEDER). Aquests ajuts són concedits conjuntament per la Generalitat i la Diputació de Tarragona amb la finalitat de fomentar el desenvolupament empresarial. L'acte va comptar amb l'assistència del director general d'administració local Carles Bassaganya, el vicepresident de la Diputació de Tarragona Joaquim Nin, el president del Consell Comarcal David Rovira, i altres alts càrrecs de la Generalitat i la Diputació. Dels cinc projectes finançats a la demarcació de Tarragona, un correspon a la nostra comarca. Concretament, el que va presentar el Consell Comarcal fa referència al projecte d'especialització del viver comarcal d'empreses Concactiva. El projecte d'especialització de Concactiva té un pressupost de 200.000 euros, dels quals el 25% seran aportats pel Consell Comarcal.

✔ A l'Oficina Comarcal d'Informació al Consumidor del Consell Comarcal de la Conca de Barberà (OCIC) s'han realitzat 243 consultes, 85 reclamacions, 6 queixes i una denúncia durant el primer semestre de l'any 2010. En aquesta oficina s'han resolt durant aquest període un 30% de les reclamacions que es tramiten, a través de la mediació amb les empreses. La resta estan pendents de resolució. Els sectors que més conflictes de consum generen són actualment la telefonia mòbil (27% de les reclamacions de l'OCIC) i l'electricitat (20% de les reclamacions de l'OCIC). La preocupació més important en la qual es veuen involucrats molts ciutadans de la comarca és el servei de llum; des de la liberalització del mercat elèctric s'han generat molts conflictes referents a la facturació, contractació presencial o telefònica fraudulenta, publicitat i ofertes enganyoses.

✔ La consellera de Treball Mar Serna, acompanyada pel president del Consell Comarcal de la Conca de Barberà David Rovira, i l'alcalde de Montblanc Josep Andreu Domingo, va presentar en roda de premsa els resultats dels Plans Extraordinaris d'Ocupació Local (PEOL) per a la contractació de persones en situació d'atur a la comarca de la Conca de Barberà. Aquests Plans Extraordinaris d'Ocupació Local (PEOL) estan vinculats als sectors tradicionals o bé emergents que generaran ocupació com, per exemple, les tecnologies de la informació i la comunicació, entre altres. En acabar, la consellera Serna va visitar les instal·lacions del Centre Especial de Treball Aprodisca (C. Josep M. Poblet, 1) i va mantenir una reunió de treball amb la gerent Carme Sureda.

✔ Es va presentar a la seu de l'Arxiu Comarcal el llibre *Ballem*, de Núria Medrano Torres. Aquesta publicació detalla les orquestres de la Conca de Barberà (1936-1979). El treball ha estat editat pel Consell Comarcal de la Conca de Barberà i per l'editorial Cossetània. El treball de Núria Medrano havia estat guardonat l'any 2009 amb el desè premi Aires de la Conca que convocava l'Arxiu Comarcal i el Consell Comarcal. La montblanquina és actualment professora de música en un institut d'ensenyament secundari. Ha cursat estudis de violí i viola als conservatoris de Reus i Tarragona i ha tocat en diferents formacions instrumentals. La seva tesi doctoral ha estat dirigida pel professor Jaume Ayats, musicòleg de la UAB.

✔ Rocafort de Queralt va clausurar els jocs tradicionals 2010. L'activitat va finalitzar amb el repartiment de samarretes i la foto de grup. El Club la Petanca, l'Associació de Jubilats i Pensionistes i l'Associació de Joves de Rocafort de Queralt van organitzar un berenar tradicional. Inicialment, es va jugar al joc del mocador, a l'arrenca cebes, entre d'altres. Posteriorment, petits i grans es van animar a saltar a corda de dos en dos i de quatre en quatre. Més endavant es van treure les baldufes, el cèrcol, els io-ios, les xapes, les gomes elàstiques, les bitlles catalanes, les *cinquetes*, els patacons, etc. Els Jocs Tradicionals es dugueren a terme a catorze municipis de la Conca de Barberà i han tingut una rebuda espectacular.

Noticiari Espurna

Mici i Xesc

Montblanquins amb projecció a l'exterior

✔ **Maria Andreu Domingo.** Llicenciada en psicologia. Directora de l'Escola Alba de Reus.

✔ **Joaquim Vivas Hernández.** Químic. Cap de Departament de British Petroleum amb seu a Tarragona.

✔ **Montserrat París Cruixent.** Biòloga, professora del Col·legi La Vall de Sant Cugat del Vallès.

✔ **Maria del Carme Reyes Núñez.** Professora d'educació especial amb destí a l'escola Eladi Homs de Valls.

✔ **Joan Pujadas Farré.** Farmacèutic. És cap de laboratori de la Mútua del Carme amb seu a Granollers.

✔ **Antoni París Tomàs.** Advocat. Disposa de bufet propi a Barcelona a la Via Laietana, núm. 12, 2n 1a.

✔ **Francesc Cartanyà Salvat.** Llicenciat en Economia. Cap de Recursos Humans de l'empresa Grifols SA. amb seu a Parets del Vallès.

✔ **La venerable Geganta, esposa del Gegant Comte de Montblanc, va estrenar aquesta Festa Major un mocador de punta** ofert pel Grup de Puntaires d'Adomont. El mocador en qüestió ha estat realitat gràcies a una pacient labor de la senyora Elena Guasch, a la qual hi va dedicar prop de 200 hores en la confecció durant nou mesos. El mocador, que fa 48 centímetres, ha estat confeccionat amb el fil marca Finca del núm. 50; tota una joia artesana de la qual només són capaces de valorar les *fèmines*, per tant, un ornament que cal ser vigilat pels responsables de l'Ajuntament, per evitar el seu fur o pèrdua.

✔ **Nova fira de la Ganga a Montblanc a la plaça Major.** Com cada any, aquest acte és organitzat per la Unió de Botiguers i Comerciants de Montblanc i compta amb la col·laboració del consistori montblanquí. Hi van prendre part les següents botigues: Arasport, Bumback, Calçats River, la Botiga, la Boutique dels Petits, la Lluna, Lola Botona, Modes Ferrer, Pa i Coques Artesanes de Montblanc, Pas a Pas, Perfumeria Vives, Pol Nord Calçats, Pol Nord Roba i Blau Cel.

RENAULT

TALLERS MONTBLANC, SL
Pol. Ind. "les tres eres" • Av. del Espardenyers, 4 i 5
43400 Montblanc
Tel. 977 860 895 • fax 977 860 783

MANDALA
Botiga del Benestar
aromateràpia
cromoteràpia
phitocosmètica
incens
espelmes
decoració
Tel. 636 702 827

✔ **L'església de Sant Francesc de Montblanc serà declarada bé cultural d'interès nacional per la Generalitat de Catalunya** a través del Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació. Aquest organisme ha iniciat l'expedient després que la Direcció General del Patrimoni Cultural emetés un informe favorable a l'expedient.

✔ **Montblanc va tallar la carretera C-14 el 15 d'agost per exigir l'autovia A-27 (Valls-Montblanc).** L'alcalde de Montblanc Josep Andreu va dir: "El tram fins a Valls ja està molt avançat, però està aturat i els vehicles que surten de l'autopista a Montblanc per anar a Reus i Tarragona queden col·lapsats a la C-14. Per aquest motiu, l'Ajuntament va aprovar la mateixa moció reivindicativa que van aprovar els Consells Comarcals de la Conca i de l'Alt Camp per l'acte reivindicatiu".

✔ **La Diputació de Tarragona demostra especial atenció per l'encrespada i encorbada carretera de Rojals** en observar els treballs de desbrossament que la brigada de l'organisme ha portat a terme podant els arbres i arbustos per aconseguir una millor visió alhora de transitar. Entre el ferm que portà a terme fa un parell d'anys i el continu manteniment que hi dedica, fan que aquesta carretera se la pugui tatxar de quasi la via àpia de la muntanya.

✔ **El passat més de setembre amb motiu de la Diada Nacional de Catalunya, Josep M. Grau i Pujol, president del Centre d'Estudis de la Conca de Barberà i gran col·laborador de *El Foradot*, fou convidat pel Centre d'Estudis de Constantí** a realitzar la presentació del número 26 de la revista *Estudis de Constantí*, on hi apareix publicat un extens treball seu titulat *Cartes des de la batalla de l'Ebre per part d'un soldat republicà de Constantí: Llorenç Gibert Recasens (juny-setembre 1938)*. El conferenciant fou molt aplaudit pel nombrós públic assistent tant per la documentada erudició com pel tema tractat.

✔ **L'equip de govern de l'Ajuntament de Montblanc queda de nou en minoria** ja que l'agrupació electoral Gent del Poble, liderada pel regidor Ignasi Cid, va anunciar la decisió de trencar el pacte de govern. Amb aquesta decisió l'actual Ajuntament queda instituït amb cinc regidors a l'equip de govern i vuit a l'oposició. Segons Cid, el motiu principal és que Gent del Poble ha deixat de confiar en l'alcalde de Montblanc. Per la seva banda, l'alcalde diu que el motiu és per haver estat en més d'una ocasió desconnectat de l'equip de govern i haver votat en algunes ocasions de manera diferent del que ho va fer l'agrupament catalanista de Montblanc.

✔ **Festival d'Art Contemporani de Montblanc, que tindrà lloc a Montblanc els dies 2, 3 i 4 de setembre de 2010.** El disseny del cartell és de l'artista montblanquí i col·laborador de Ràdio Montblanc Jordi Martorell.

Els organitzadors Miquel Gistas i Jordi Basulto han estat entrevistats per Ràdio Montblanc, mentre que Jordi Martorell féu una conferència "Aproximació a l'Art Contemporani" que tingué lloc a la Sala Polivalent de la Biblioteca Comarcal de Montblanc.

✔ **Defunció del bon amic Francesc Sifre Pérez (e.p.r.)** cofundador del Centre d'Estudis de la Conca i de la seva secció Aplecs de Treballs. Va ser el primer secretari del Museu Arxiu de la Conca de Barberà i va ser el cap de l'*Instituto Nacional de Previsión* a Montblanc durant pràcticament tota la seva vida laboral. Un grup d'amics del Museu Comarcal donaren sepultura a les seves cendres al cementiri, acomiadant-lo amb breus i sentits parlaments.

✔ **El ministre de Foment José Blanco va declarar** davant la comissió del Congrés dels Diputats que l'Estat no ha apartat l'eix entre Tarragona i Montblanc de les seves prioritats, després que fa poc més d'un mes inclogués el tram dels túnels de Lilla entre els 32 projectes que s'han de paralitzar. Hauran servit les tallades de carreteres proposades per l'alcalde Andreu i realitzades per nombrosos veïns de Valls i Montblanc?

✔ **L'aportació dels pobles petits al mapa social i cultural català** va ser l'eix del pregó del president de la Diputació de Tarragona amb motiu de la festa major de Lilla. "Catalunya és un país espiritualment gran gràcies a la contribució de pobles com aquest, amb pocs habitants però amb un gran sentit localista i alhora universal", va assenyalar Josep Poblet davant dels nombrosos assistents a l'acte de la inauguració de la festa major de la pedania. Durant l'acte fou acompanyat per l'alcaldessa pedània Glòria Rovira, la presidenta de l'associació de Veïns

La inauguració del local la presidiren l'honorable Jordi Pujol, l'abat de Poblet i el Sr, Carles Andreu, president de la DO de la Conca

Marta Borràs i l'alcalde de Montblanc Josep Andreu.

✔ **Concactiva promociona els vins i els caves de la Denominació d'Origen Conca de Barberà** a través de Vinumconca, organisme ubicat a Poblet el qual ofereix els vins i els caves de la D.O. Conca de Barberà. Concactiva segueix donant suport als cellers i al sector vitivinícola de la comarca promocionant els vins de la D.O. amb l'obertura de Vinumconca. Aquest espai va obrir les seves portes el passat mes de juliol i va ser inaugurat pel Molt Honorable Sr. Jordi Pujol, expresident de la Generalitat de Catalunya.

El Monestir de Poblet i la Ruta del Cister són els principals atractius turístics de la Conca de Barberà. És per aquest motiu que Concactiva està desenvolupant aquest projecte per col·laborar en la comercialització conjuntament amb el sector vitivinícola de la comarca, a través de l'obertura d'aquest punt de promoció a l'entrada del Monestir de Poblet.

✔ **L'Associació Juvenil Barjaula va organitzar un any més la Disco-Festa** a la plaça Catalunya i a l'aparcament de Sant Miquel de Montblanc. L'esdeveniment ha arribat a la desena edició dins dels actes de la Festa Major. Per commemorar l'aniversari de la Disco-Festa, l'Associació va recuperar algunes de les activitats que han tingut lloc al llarg d'aquestes deu edicions com el sorteig de la cistella *eròticafestiva*, el concurs del ball del fanalet i una cercavila a càrrec d'Aprodisca Batuke, de Montblanc.

✔ **L'Associació Juvenil Barjaula va organitzar l'activitat "A toc de campana"** en el marc de les Jornades Europees del Patrimoni. Va consistir en una visita guiada al campanar de l'església de santa Maria de Montblanc. Durant la visita, l'historiador montblanquí Jaume Felip realitzà una petita xerrada sobre el funcionament de les campanes, la seva fabricació, la tasca dels campaners, així com també va parlar dels campanars de les esglésies de sant Francesc, sant Miquel i la Serra, ensenyant finalment la campana que enguany compleix 500 anys. (Al proper número s'informarà més detalladament de l'acte.)

✔ **A la Sala Gran del Castell de Santa Coloma de Queralt** Josep Mª. Carreras va presentar el llibre *Els Queralt a Santa Coloma. Arquitectura, art i vida.* Els originals dels historiadors molt vinculats a la Conca, Joan Fuguet i Carme Plaza. Per la transcendència de l'acte foren molts els colomins i aliens que es feren presents a l'acte.

✔ **La doctora Pilar Magrinyà i Rull** va impartir a la seu d'Adomont una interessant conferència sota el títol "La responsabilitat de cadascú sobre la salut del nostre cos". Va ser molt interessant per les associades que es van reunir a l'acte.

✔ **Dins els habituals i brillants actes de la Festa Major** cal destacar la Gran Festa del Soci del Casal Montblanquí el dia 4 de setembre, comptant amb la presència del president de la Diputació, el senyor Josep Poblet i Tous, i el president del Casal, el senyor Batista Cartañá. Es concediren les medalles commemoratives dels 50 anys de soci a les següents persones: Rafael Sanahuja Sugrañes, Francesc Benet Tous, Salvador Sans Roselló, Joan Cartañá Ollé, Josep Mª Farriol Martorell, Joan B. Cartañá Sanahuja, Jaume Cartañá Sigró, Benvingut Figueras Farré, Josep Mª Domènech Esplugas i Josep Mª Musté Català.

✔ **Prop de 70 actes oferia el programa oficial de la Festa Major per part de l'Ajuntament** els quals resultaren selectes i populars. Entre aquests s'han de destacar: el pregó de festes a càrrec de l'Honorable senyor Ernest Benach, president del Parlament de Catalunya; la inauguració del passeig Monsenyor Joan Martí Alanis, acte del qual se'n fa referència en aquest número per Francesc Badia. I finalment, el desè aniversari dels veterans del Club de Futbol Montblanc que es commemorà jugant un partit entre tots els veterans d'aquests últims deu anys.

✔ **Sentida mort de la senyora Llúcia Moix Espanyol**, mare de Jaume Sanahuja, àvia d'Alba i Jordi i germana de Rosa Moix. És d'ad-

mirar la dedicada atenció que li ha proporcionat la seva nora Montserrat Foguet, cuidant-la d'una malaltia que la tingué postrada a casa i al llit durant anys. Rebi la família tot el nostre condol.

✔ **En tancar l'edició ens ha arribat la trista notícia de la sobtada mort del comerciant Josep Casas Cendra**, que juntament amb el seu cunyat Miquel Canela, regentaven la famosa cansaladeria Casa Sans del carrer major. En Josep tenia 72 anys en el moment de l'òbit. El nostre condol a la seva esposa Lolita, la seva filla Neus i a tota la família.

✔ **Mercadona, la cadena de supermercats valenciana,** ha iniciat les negociacions per obrir un nou establiment comercial a Montblanc.

NECROLÒGIQUES	
Del 15 de juliol al 15 de setembre	**Edat**
Marina Collado Giménez	96
Marta Casanovas Vives	80
Antonio Sánchez Ortega	75
Pedro García Zurriago	75
Antònia Granja Carbó (Vilaverd)	87
Anton Castellví Martí	89
Alfonso Loredo López (Vilaverd)	84
Antonio Massana Puigjaner	47
Gabriel Lozano Orellana	28
Fernando Cantillo Crespo	82
Llúcia Moix Español	93

Dades facilitades per el Tanatori de la Conca de Barberà

Subscriviu-vos a

el foradot

Revista bimestral de Montblanc

per només 16 euros a l'any!

Àrea de descans

Marc Batalla

Foto incògnita

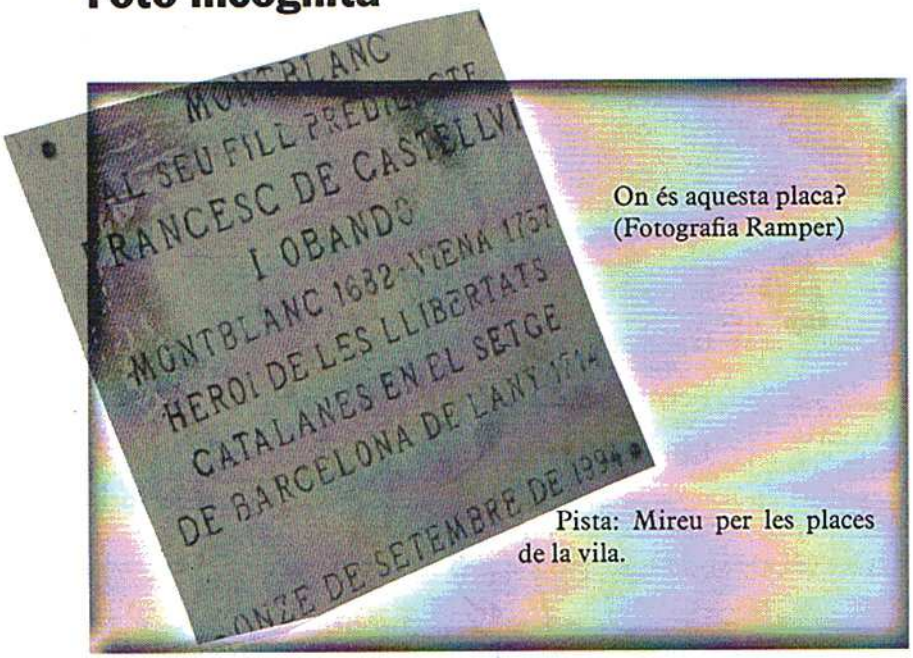

On és aquesta placa? (Fotografia Ramper)

Pista: Mireu per les places de la vila.

La foto incògnita de l'anterior número 61 és l'escut de pedra de la Casa Desclergue, situat a la façana d'aquell edifici històric.

L'endevinaren: Jaume Vila Vives, Tadeu Miró Agustí, Josep Rabassó Papiol, Montserrat Pallerola Monfar, Ramon Roselló Sabaté, Josep M. Sans Roselló.

Josep M. Sans Cardona, Quim Parés Jové.

Josep Monfar Farré i Josep M. Sans Cardona (Cosme).

Aquest marc de fotos digital pantalla LCD panoràmic de 7 polsades (gran varietat de modes de visualització) pot ser teu per cortesia d'**Informàtica Ribal-Quintana** (ubicada a la Carretera de Tarragona, s/n, edifici Caprabo).

Informàtica Ribal-Quintana el regalarà a aquella persona que endevini les properes **sis** fotografies incògnites.

En el cas de ser diferents els endevinants, se sortejarà en el local de la Informàtica.

A més, els encertants seguiran rebent el llibre que Cossetània Edicions regala habitualment.

Perles d'humor

Eutanàsia jove.

Anit estava amb la meva mare asseguts a la sala parlant de coses de la vida. Entre d'altres, comentàvem el tema del viure i del morir.

Li vaig dir:

–Mare, mai em deixis viure en estat vegetatiu, depenent de màquines i dels líquids d'una ampolla. Si em veus en aquest estat, desendolla els artefactes que em mantenen viu ja que preferiria morir!

Llavors, la meva mare es va aixecar amb cara de decepció i tot seguit em va desendollar el televisor, el DVD, el cable d'Internet, el PC, el mp3, la Play-2, la PSP, la WII, l'Ipod i la Blackberry. Va seguir per desconnectar el telèfon fix, llevar-se el mòbil i, per si fos poca cosa, llançant-me les cerveses de la nevera i el paquet de tabac de la tauleta de nit. La mare que la va parir! Gairebé caic mort.

Temps recents passats

Mn. Anglès a Prenafeta rodejat d'amics montblanquins

Els personatges de la foto de Prenafeta són (d'esquerra a dreta):

Drets:

Serafí Serra Torruella, Josep Bárrios Figuerola, Jaume Bergadà (de cal Panxó), Joan Català Santana, Ramon Cabestany Segura, Mn. Josep Maria Anglès i Ventosa, Joan Gay Ribé, desconegut, Josep Espelt, Josep Maria Badia Batalla, Ramon Palau Arbós, Josep Maria Requesens Queralt i David Buyó Causí.

Asseguts a la segona fila:

Lluís París, Ramon Requesens Queralt, Francesc Badia Batalla, Pasqual Sanchis, Joan Porta Baldrich, J. Roselló, desconegut i Àngel Foraster Ruiz

Asseguts a primera fila: Lluís París Bou, desconegut i Anton-Miquel París Bou.

Els quatre nens eren escolans de la parròquia de Prenafeta.

* * *

(Fotografia cedida pel Sr. Francesc Badia Batalla)

MONTBLANC
MEDIEVAL

GUIES TURÍSTICS

Costa Daurada

Ruta del Cister